SVOBODA
Founded in 1893 in Jersey City, NJ
Published by the Ukrainian National Association

www.svoboda-news.com

СВОБОДА

Видає Український Народний Союз

Рік 121, ЧИСЛО 48, П'ЯТНИЦЯ, 28 ЛИСТОПАДА 2014 РОКУ 1893 Vol. 121, No. 48, FRIDAY, NOVEMBER 28, 2014 $2.00

Пам'ятаймо про Україну!

ПРОВІДНА ТЕМА ДНЯ

Верховна Рада запрацювала

Петро Часто

27 листопада, рівно через місяць після виборів, відбулося перше засідання Верховної Ради VIII скликання, присвячене утворенню парляментських комітетів і визначенню їхніх функцій. В недовгій, але багатій і, м'яко сказавши, цікавій історії українського парляментаризму вже всяке траплялося, зокрема й особливо – у практиці утворення депутатської більшости, коли в її основу клалися вузькопартійні або кланові інтереси, що тягнуло за собою несамовиту „підкилимну" гризню, і в результаті вищий законодавчий орган сприймався суспільством як брудне політиканство і цілковито втрачав довіру.

И оце вперше бачимо нову якість народних обранців. Принаймні, нову на 56 відс. депутатського складу. Вперше коаліційну більшість утворюють п'ять політичних сил – „Народний фронт", Бльок Петра Порошенка, „Самопоміч", Радикальна партія і „Батьківщина", – чиї програми збігаються в підставових принципах демократії і головних напрямках розвитку суверенної Української держави – в курсі на побудову самовідповідального громадянського суспільства за взірцями об'єднаної Европи.

Вперше випрацювання Коаліційної угоди було відкритим для суспільства, публічним процесом, вперше її змістом є не розподіл міністерських портфелів і корупційного доступу до бюджетних потоків, а 17 положень, які визначають черговість невідкладних реформ.

Самозрозуміло, сама угода не є ґарантією успішної реформаторської діяльности парляменту і нового уряду, вона навіть нічого не говорить, хто і в який спосіб буде відповідати, якщо реформи знову виявляться лише добрими намірами або вичерпаються косметичними змінами і країна не відійде бодай на пару кроків від прірви системної кризи, над котрою стоїть сьогодні.

Докорінні реформи – надзвичайно тяжке – не для традиційних політиків і не для традиційних методів – завдання. Передусім – в ділянці економіки, над якою панує грошовий сектор, а не мотиви розвитку виробництва, зокрема тих провідних галузей промисловости, від котрих залежить економічний рівень країни. Вже дві революції прошуміли над Україною, а ключові виробничі важелі залишаються в руках олігархів і служать не суспільству, а особистому збагаченню цього нібито тоненького, але такого хижацького прошарку. Ось дані Державної служби статистики: станом на 1 жовтня цього року великі приватні українські підприємства інвестували в закордонні компанії 6.4 млрд. дол. – в той час, як Україна змушена вижебрювати гроші від Міжнародного валютного фонду. То чи виявиться нинішня Верховна Рада настільки новою, політично вольовою і цілеспрямованою, щоб вирятувати Україну з кола великих небезпек? Що може загальмувати цей визначений Коаліційною угодою шлях?

(Закінчення на стор. 17)

Віце-президент США відвідав Україну

Під час візити Віце-президента США Джозеф Байден до Києва 20 листопада. (Фото: Посольство США в Україні)

КИЇВ. – Увечорі 20 листопада до України з офіційною візитою прибув Віце-президент США Джозеф Байден. Це вже був третій його приїзд до Києва протягом нинішнього року. Перший раз, у квітні, Дж. Байден своєю присутністю засвідчив, що США підтримують тимчасовий післяреволюційний український уряд. Відтак Дж. Байден взяв участь в інавґурації Президента Петра Порошенка.

Журналісти звернули увагу на ту обставину, що теперішнє прибуття до Києва для Дж. Байдена – подвійно символічне: воно припало напередодні відзначення першої річниці Революції гідности, а також напередодні дня народження високого американського гостя. Дж. Байденові виповнилося 72 роки.

Метою цієї третьої візити Віце-президента США було висловити задоволення з приводу демократичних, прозорих виборів до Верховної Ради та обговорити питання, пов'язані з війною на сході України, а також економічну ситуацію в країні.

За два дні до приїзду Дж. Байдена в Конґресі США відбулися слухання, під час яких Тоні Блінкен, котрого Президент Барак Обама пропонує на пост заступника Державного секретаря, говорив про грубі порушення Росією так званих Мінських мирних домовленостей і про

(Закінчення на стор. 9)

Українські церкви об'єдналися у молитві

Левко Хмельковський

НЮ-ЙОРК. – 22 листопада у Катедральному соборі св. Патрика – відбулося вшанування пам'яті жертв Голодомору-геноциду 1932-1933 років в Україні. Жалобну церемонію підготував Український Конґресовий Комітет Америки (УККА) за підтримки українських фінансових

(Закінчення на стор. 14)

Під час жалобного віча у соборі св. Патрика. (Фото: Левко Хмельковський)

УКРАЇНА ЗА ТИЖДЕНЬ

Президент вшанував пам’ять жертв

КИЇВ. – Президент України Петро Порошенко 22 листопада взяв участь у церемонії вшанування пам’яті жертв голодоморів в Україні. У Національному музеї „Меморіял пам’яті жертв голодоморів в Україні“ президент і керівники державної влади пройшли скорботною ходою та встановили композиції з зерна перед скульптурою „Гірка пам’ять дитинства“. Провідники Церков України відслужили спільну молитву на вшанування пам’яті жертв голодоморів. П. Порошенко оголосив загальнонаціональну хвилину мовчання, після якої учасники церемонії встановили запалені лямпади до меморіяльного знаку „Свіча пам’яті“. П. Порошенко відзначив, що Голодоморові передували тисячі повстань українців проти колгоспного рабства. *(Прес-служба Президента України)*

З Росії привезли гармати

ДОНЕЦЬК. – Служба безпеки України у Донецьку 23 листопада зняла відеофільм, у якому за білою вантажівкою так званого „гуманітарного“ конвою з Росії йшло дві вантажівки з гарматами. Про це повідомив, оприлюднюючи відеофільм, заступник Інформаційно-аналітичного центру Ради національної безпеки і оборони Володимир Польовий. Росія заперечила ввезення гармат в Україну. *(„Укрінформ“)*

„Небесній сотні“ присвоєні звання героїв

КИЇВ. - Президент України Петро Порошенко 21 листопада підписав Указ про присвоєння „Небесній сотні“ звання Героя України. Підпис під документом він поставив під час зустрічі з родинами загиблих активістів. П. Порошенко уточнив, що, згідно з процедурою, звання Героя України неможливо присвоїти трьом чужинцям, які загинули під час Революції гідности, тому вони будуть нагороджені орденом Героя „Небесної сотні“. Президент наголосив на важливості покарання винних у загибелі людей під час Революції гідности. *(Прес-служба Президента України)*

США підтримають Україну

ВАШІНҐТОН. – Евроатлантичні прагнення України є прерогативою українського народу, Сполучені Штати лише вітатимуть таке рішення українців. Про це заявив 21 листопада директор прес-офісу Державного департаменту США Джеф Ратке. Він підкреслив, що рішення з цього питання лежить у сфері відповідальности українського народу. *(Укрінформ)*

США надали радари

КИЇВ. – США надали Україні радарні системи для боротьби з мінометними залогами ворога. Про це заявив 21 листопада речник Пентаґону, полковник Стів Ворен. Наразі військове відомство США поставило три легких системи протидії мінометному вогню. Це – перша партія з 20 таких систем, що мають бути надані Україні. Радарна система ідентифікує постріли та розраховує координати місця, звідки противник здійснив постріл, даючи можливість для відповіді. Радарні системи надані Україні безкоштовно, в рамках неповоротної допомоги від США обсягом 118 млн. дол. Допомога передбачає надання бронежилетів, шоломів, транспортних засобів, приладів нічного бачення і тепловізорів, важкої інженерної техніки, нових рацій, патрульних катерів, пайків, наметів, форми та інструментів першої медичної допомоги. *(Радіо „Свобода“)*

Віталій Кличко не буде депутатом

КИЇВ. – Посадник Києва Віталій Кличко 21 листопада відмовився від мандата народного депутата. Заяву про це він подав до Центральної виборчої комісії. „Взявши на себе відповідальність і очоливши об’єднаний список, я привів до парляменту своїх партійців – політиків, які здійснять очікування людей не тільки в Києві, а й по всій Україні, і працюватимуть на забезпечення необхідних реформ“, – заявив В. Кличко. *(„Українська правда“)*

СПРОБА УЗАГАЛЬНЕННЯ

III. Війна і крах епохи нездарного капіталізму

Володимир Лановий

Незалежна Україна прийшла до системної кризи, для подолання якої наш народ пролив кров і поклав голови найкращих своїх синів під час Революції гідности і тепер у боях на сході, захищаючи власний суверенітет.

Лад, який збудований в Україні, показав свою неефективність і неприйнятність для життя своїх громадян. І це не задовольняло людей ні у Києві, ні на сході країни. Наш люд фізично знищується через безробіття, відсутність нормального житла, злидні, хвороби, дитячу смертність, відсутність життєвої перспективи. Наша країна опустилися на останні місця у списках европейських країн практично за всіма показниками добробуту, забезпечення потреб і розвитку громадян.

І справа не в показниках. На очах у громадян, що тотально збідніли, злочинними методами і небаченими в історії людства темпами збагачувалися нахабні особи і клани, що прорвалися до влади та привласнили суспільні доходи й багатства. Довго такий соціяльний дисонанс тривати не міг. Люди вийшли на Майдани практично по всій країні, не дивлячись на залякування й цькування, які вчинялися щодо них у деяких частинах України. Їх не можна було зупинити.

Влада політичних грабіжників з Донецька, дії яких можна порівняти лише з нападом на Київську Русь татаро-монгольської Орди, не могла бути тривалою, оскільки вона грабувала і знищувала саму матеріяльну основу свого панування – національну економіку. Революція не могла не перемогти, не дивлячись на те, що її високі цілі покищо не досягнуті.

Паралельно з нашою системною кризою відбувалися процеси загнивання політичного і економічного ладу, які ми не завжди помічали, у величезній сусідній евроазійській державі. Авторитарна імперія з численними фашистськими ознаками та економікою моногалузевого (нафтогазового) профілю і державно-монополістичного типу почала виказувати свою убогість та безперспективність. Вже у 2008 році вона провалилася, і уряд Росії був змушений виділити понад 50 млрд. дол. на допомогу своїм нафтовим корпораціям, та ще приблизно таку ж суму – іншим галузям з Фонду наступних поколінь.

Тоді ж різко впала вартість акцій „Ґазпрому“, який втратив місце серед провідних світових корпорацій. Фактично російська економіка не змогла отямитися після того падіння, а керівництво країни сподівалося лише на зростання світових цін на нафту, проштовхуючи також пляни підвищення ціни на блакитне паливо, яке газовий монополіст постачав европейським споживачам. Ці сподівання не справдилися, і сусідню економіку залихоманило.

Темпи росту впали у цьому році практично до нуля – хоча російська статистика під владою диктатора, звичайно, прикрашає загальну картину. Тепер ми розуміємо, чому кремлівський вождь відклав програми капіталовкладень в Криму після його окупації.

Структурний анахронізм господарства Російської Федерації загальмував перспективні, іноваційні, несировинні сектори цього господарства – навіть за наявности багатомільярдних фінансових накопичень. У країні почалися соціяльні проблеми, невдоволення, певна громадянська активність. Путін це бачив. А розрахунки показували подальше поглиблення неґативних процесів і неможливість швидких успіхів на економічному фронті.

Його імперія готова затріщати по швах. Його авторитарний державний капіталізм засвідчив свою безглуздість. Замайоріла перспектива втрати диктаторської влади.

Вихід, який здався йому надійним і правомірним, – перенести увагу російських мешканців з внутрішніх проблем на зовнішні. І найкращим подразником зовнішніх невдоволень „народних мас“ була визначена Україна, яка якраз захотіла вольниці та може втекти з-під російського диктату в Европу.

Плян на війну та наступну анексію та окупацію нашої держави був обраний завчасно і без зволікань. Як ми тепер розуміємо, він мав глибоку військову базу і накопичення зброї, а також включав декілька невійськових стадій: нагнітання напруження між країнами, створення образу ворога, інформаційної війни і т.д.

Тепер видно, як Путін ненавидить нас, українців, як далеко він готовий піти. І що іншого, невоєнного пляну подальших взаємин з нашою державою він не має.

Отже, можна сказати, що згубні моделі авторитарно-державного капіталізму в Росії та корупційно-олігархічного капіталізму в Україні кожна по-своєму привели наші країни до війни. Росія мала перевести невдоволення свого населення життям у путінській Росії на Україну і втягнутися у знищення „бандерівського ворога“.

Україна ж занапастила економічний устрій, довела більшість людей до жебрацького способу життя, розвалила збройні сили, дозволила продажним чиновникам піддати ерозії систему державного управління. Наша країна, як сподівалися у Кремлі, ослабла настільки, що її можна взяти майже голими руками. Ми самі спокуси-

(Закінчення на стор. 12)

Мистці 32 країн малювали карикатури

КИЇВ. – В Україні 7 жовтня підбили підсумки четвертого Міжнародного конкурсу карикатур. Цього року його назва „Диявольська бензоколонка“ одночасно слугувала й головною темою для учасників, адже через останні події між Росією та Україною конкурс було вирішено розпочати до дня народження Президента Росії Володимира Путіна. 1 жовтня на сайті конкурсу карикатур були опубліковані малюнки найкращих художників, які надіслали свої роботи міжнародному журі, котре очолював російський карикатурист Михайло Златковский.

Змагалися за отримання головної нагороди – бронзової статуетки пасічника Рудого Панька, персонажа гоголівської повісти „Вечори на хуторі біля Диканьки“, карикатуристи з 32 країн світу. Вони малювали не лише В. Путіна, а й Міністра закордонних справ Росії Сергія Лаврова і Постійного представника Росії при ООН Віталія Чуркіна.

Оголошені переможці: перше місце – в Андрія Левченка з Полтави, друге – у Рібера Гансона з Стокгольма, третє – у Сергія Тюніна з Москви.

(Радіо „Свобода“)

Малюнок Андрія Левченка посів перше місце.

Україна відзначила дві важливі річниці

КИЇВ. – 21 листопада у столиці України, на Михайлівській площі, відбулася урочиста церемонія освячення прапорів сотень „Самооборони Майдану". Відтак хода рушила до Майдану Незалежности, і за кільканадцять хвилин понаддвітисячна колона більш ніж подвоїлася чисельно.

Біля дерев'яної каплички і хреста, встановленого активістами Майдану на вулиці Інститутській, поблизу зупинки підземки „Хрещатик", відбувся Молебень, його відслужили священики усіх християнських конфесій України.

Трохи пізніше на Майдані Незалежности розпочалося віче, присвячене першій річниці початку Евромайдану і Революції гідности. Вів його, як і в незабутні дні революції, Євген Нищук, теперішній Мністер культури України. Віче зібрало щонайменше 10 тис. людей.

А коли стемніло, засвітилися тисячі лямпадок в пам'ять про „Небесну сотню" і всіх загиблих захисників України на сході країни. Лямпадки злилися у зображенні великого герба-тризуба та склали фразу „Героям слава!".

Майдан Незалежности та Пам'ятний хрест в честь героїв „Небесної сотні" відвідав і поклав квіти Віце-президент США Джозеф Байден, який саме у ці дні перебував у Києві з державною візитою. Його супроводжували Президент Петро Порошенко, Прем'єр-міністер Арсеній Яценюк та багато інших українських політиків і урядовців.

В суботу, 22 листопада, всю Україну охопила жалобна акція „Запали свічку" – на відзначення 81-ої річниці вчиненого сталінською Москвою Голодомору-геноциду супроти української нації. Свічки у вікнах українських осель горіли у багатьох країнах світу.

(Українські національні новини, „Українська правда", Радіо „Свобода", Бі-Бі-Сі)

Під час Маршу гідности представників „Самооборони Майдану", присвяченого відзначенню першої річниці Революції гідности. (Фото: Українські національні новини)

НА ТЕМИ ДНЯ

Знову винні українці?

Левко Хмельковський

Федеральна автомобільна дорога Росії М-4 „Дон" веде через усю країну від Москви до Новоросійська протяжністю 1,543 кілометри. 3 травня на трасі були виявлені застрелені у власному автомобілі пенсіонери Тетяна і Анатолій Лебедеви. Їхнє авто налетіло на пастку з колючками. Водій вийшов замінити колесо, але на трасі вже чекали двоє убивць. В липні на цій же трасі наїхав на колючки 53-річний Олексій Циганов. Побачивши вбивць, він побіг до лісу, але кулі наздогнали жертву. 18 серпня 31-річний Альберт Юсупов встиг зателефонувати до приятеля і повідомити, що пробив колесо авта. Його вбили пострілами у спину й голову.

Лише після цього була утворена слідчо-оперативна група для виявлення злочинців, яка наразі не досягнула жодного успіху. А вбивства на трасі „Дон" тривають й далі. Тепер у соціяльних мережах йде мова про 14 або й 20 жертв. Застрелених не грабують. Для вбивства використовують набої, які виробляє для снайперів з спеціяльних підрозділів лише збройний завод в Тулі.

Тепер вже засоби масової інформації, зокрема електронні, а також учасники інтернет-форумів узялися до обговорення подій. Як і можна було чекати від брехливої московської пропаґанди, були висунуті звинувачення проти українців. На одному з телеканалів заявили, що йдеться про початок партизанської війни з боку „бандерівців чи людей інших національностей". То вже й бандерівці стали національністю?

Уже не вперше Росія застосовує в інформаційній війні свій улюблений спосіб: офіційні чинники мовчать, а платні блогери нагнітають „громадську думку" і сіють паніку.

Усе ж в Росії теж сталися зміни, які знайшли вияв у маршах миру, інших акціях на захист України. Є тверезі голоси і в соціяльних мережах. 18 серпня учасник обговорення написав: „Чи це диверсанти з України? На мою думку, ні. Коли треба було б посіяти паніку, то вбивали б не лише на тарсі, а й в інших місцях". Інший додав: „Це лише тупі сприймають, що це „хохли". Ніхто не дозволить масово вбивати людей, а коли таке станеться, то мовчати не будуть".

Власну версію пропонує ще одни блогер: „Сьогодні спілкувався з силовиками. Зачіпки є, відбитки є, але їх немає в базі даних. Можливо, це „золота молодь" влаштовує гру-полювання. Авта вони використовують лише вітчизняні, не крадені, набої призначені лише для спецпідрозділів, які виробляють в обмеженій кількості, коштовні і важко їх здобути". Ще один експерт пише: „За способом стрільби можна з певністю стверджувати, що це колишні або сучасні співробітники силових структур або військовики". Далі: „Учора цілий день скиглили, що в Україні від обстрілу з „Граду" вбили двох і їхню дитину при тому, що там війна триває, а тут без війни трупів від бандитів усе більшає! Пропаґанда шукає ворога скрізь, але тільки не у себе, А наші слов'яни, виявляється, крутіші і небезпечніші".

Тим часом росіяни, які користуються трасою „Дон", почали створювати бойові групи і полювати на вбивць. Але депутат Державної думи Олександер Хіншетейн негайно застеріг, що така самочинність неминуче призведе до самосуду.

З приводу цієї істеричної драми варто нагадати, що провідник Росії Володимир Путін перед нападом на Чечню вже влаштовував замінування житлових будинків, щоб звинуватити борців за незалежність своєї республіки і розпочати аґресію. За спроби сказати правду про це люди заплатили життям. Невже московський аґресор знову береться за підступну зброю?

УКРАЇНА ЗА ТИЖДЕНЬ

Виявлено диверсантів

ХАРКІВ. – 21 листопад прокурор Харківської області Юрій Данилов заявив, що на Харківщині упродовж п'яти місяців працює диверсійно-терористична група „Харківські партизани". Головна мета – це скоєння терористичних актів, знищення важливих об'єктів народного господарства й оборонного значення, дестабілізація громадського порядку в місті й області, залякування населення. Правоохоронцям вдалося з'ясувати причетність організації до скоєння 12 диверсій. Наразі вдалося виявити 10 груп цієї організації. Терористи проходили мінне, снайперське, диверсійне приготування в Росії. *(Радіо „Свобода")*

Вночі з Росії приїхали танки

ДОНЕЦЬК. – Керівник Центру військово-політичних досліджень Дмитро Тимчук повідомив, що 21 листопада вночі з боку російського селища Гукове в Україну увійшла колона з трьох танків, а в зворотньому напрямі вивезені п'ять несправних одиниць бронетанкової техніки. У районі Фащівки у відповідь на обстріл з боку терористів вогнем української артилерії знищено декілька мінометних обслуг бойовиків. Терористи залишили загиблих в найближчій лісосмузі. У Горлівці на вогневій позиції вибухнула самохідна артилерійська установка ворога. *(Укрінформ)*

Відвідали поранених бійців

КИЇВ. – Дружина Президента України Марина Порошенко та дружина віце-президента США Джил Байден, яка супроводжувала чоловіка під час його робочої візити до України, відвідали 21 листопада Головний військовий клінічний шпиталь, де спілкувалися з пораненими та їхніми родинами. У день відзначення початку Революції гідности М. Порошенко подарувала Дж. Байден символ Майдану – стрічку у кольорах українського прапора. *(УНІАН)*

Кримчан позбавлено допомоги

СИМФЕРОПІЛЬ. – 21 листопада Державна дума Росії прийняла закон, який визначає особливості одержання допомоги з безробіття в анексованих Криму і Севастополі. Необхідність змінити закон пов'язана з тим, що до окупації допомога з безробіття для деяких категорій громадян у Криму була вищою, ніж у Росії. Кримчани, які втратили роботу, починаючи з 1 січня 2015 року, будуть отримувати допомогу за російським законодавством. *(УНІАН)*

Зростає продаж зерна

КИЇВ. – Українські аґрарії, станом на 21 листопада, з липня цього року, експортували 14.2 млн. тонн зернових, повідомила 23 листопада пресслужба Міністерства аґрарної політики і продовольства. Міністерство економічного розвитку і торгівлі прогнозує експорт зернових з України у на рівні 36.7 млн. тонн проти 32.4 млн. тонн, які Україна поставила на зовнішні ринки попереднього року. *(УНІАН)*

„Ощадбанк" покидає Донбас

ДОНЕЦЬК. – „Ощадбанк" працюватиме у 32 прифронтових населених пунктах Донбасу. Донецькі та Луганські філії переїжджають до Краматорська й Сєверодонецька. Рішення про зміну розташування філій банк ухвалив на виконання постанови уряду та рішення Ради національної безпеки і оборони України. *(Укрінформ)*

Готують зимове маскування

ДНІПРОПЕТРОВСЬК. – Волонтерки, які плетуть маскувальні сітки для військових у зоні антитерористичної операції, перейшли до виготовлення сіток-„сніжинок", призначених для зими. 23 листопада у спортивній залі місцевої школи ч. 46 вони завершили плести одну з таких сіток. Замовлення на сітки білого кольору вони отримали від бійців військових частин та добровольчих батальйонів, які наразі потребують сотні таких сіток. Як розповіла координатор групи Альона Ткачук, для виготовлення сіток жінки приносять стару постільну білизну, розривають на стьожки і вплітають в основу – риболовецьку сітку. *(Радіо „Свобода")*

АМЕРИКА І СВІТ

США далі допомагатимуть Афганістанові

ВАШІНҐТОН. – Газета „Ню-Йорк Таймс" повідомила 22 листопада, що Президент Барак Обама кілька тижнів тому підписав секретний указ, який розширює присутність збройних сил США в Афганістані і дозволяє їм брати безпосередню участь у бойових діях на території країни. „Указ Барака Обами дозволяє американським військам проводити операції проти руху „Талібан" та інших угруповань, які становлять загрозу для військових США і афганського уряду", – зазначає газета. Крім того, як повідомляється, указ Президента Б. Обами дозволяє використовувати американські винищувачі, бомбардувальники і безпілотники для підтримки афганських військових в ході операцій. Даний документ продовжує військову місію США в Афганістані щонайменше ще на один рік. *(Українські національні новини)*

Обама хоче леґалізувати нелеґалів

ВАШІНҐТОН. – У телезверненні 21 листопада Президент США Барак Обама заявив, що має намір надати тимчасовий правовий статус для 5 млн. нелеґальних іміґрантів. В першу чергу, це стосуватиметься батьків тих дітей, що народилися на території США, а також іміґрантів, які проживають в США понад п'ять років. Президент Б. Обама сказав, що таким чужоземним громадянам для леґалізації досить буде заплатити податки і не мати кримінальної історії в минулому. „Але якщо ви злочинець, то будете депортовані", – запевнив Президент США. Він підкреслив, що країна, створена іміґрантами, повинна дати іншим іміґрантам шанс. В США проживає понад 12 млн. нелеґальних іміґрантів, переважно з країн Латинської Америки. Щорічно США депортують близько 400 тис. осіб. *(Бі-Бі-Сі)*

Після великого снігу можлива повінь

БАФАЛО. – Безпрецедентний снігопад у західних містах штату Ню-Йорк, через який загинуло 14 осіб, тепер загрожує повінню, можливою через підвищення температури. Американські метеорологи повідомляють, що найбільш вразливими залишаються міста штату Ню-Йорк, де упродовж останніх днів випало понад 2 метри снігу. Більш ніж 600 тис. людей проживає у враженому реґіоні. Тисячі з них на кілька днів були заблоковані у своїх будинках, оскільки не могли відчинити двері, підпертих ззовні снігом. Влада закликала людей почистити водостоки і забрати все цінне з підвальних приміщень. *(„Голос Америки")*

Москвичі – за свободу слова

МОСКВА. – 22 листопада на Тріюмфальній площі російської столиці відбулася досить масова демонстрація борців за свободу слова. Участь у ній взяли понад 500 москвичів, багато з яких закрили свої роти аркушами білого паперу, що символізує відсутність свободи засобів масової інформації в Росії. Протестанти також тримали в руках плякати: „Не буде свободи – буде Майдан", „Мені потрібна не прилизана інформація" та „Ми проживемо без гречки і плова, але не чіпайте свободи слова". Приводом для проведення протестної акції послужило зростання тиску з боку влади на незалежних журналістів, блогосферу, численні факти переслідування за переконання, розв'язана цинічна і брехлива пропаґандистська кампанія проти України, країн Заходу, демократичних прав і свобод. *(Радіо „Свобода")*

Японія збудує підводне місто

ТОКІО. – Японська будівельна компанія оголосила про створення підводного міста. Вже виготовлені креслення науково-дослідної та житлової станції. Її довжина складе близько 15 кілометрів, а діяметр – 500 метрів. Станція має форму спіралі. Її верхня частина повинна буде знаходитися біля поверхні води, в той час як нижня – входити в морське дно. Усередині будуть готелі, житлові мешкання і торговельні майданчики, здатні розмістити близько 5,000 осіб. За оцінками експертів, проєкт, що отримав назву „Океанська спіраль", обійдеться в 26 млн. дол. Будівництво візьме близько п'ять років часу. *(УНІАН)*

У Пармі відбулася хіротонія Єпископа Богдана Данила

Василь Романчук

ПАРМА, Огайо. – 3-4 листопада відбулася перша візитація Патріярха Української Греко-Католицької Церкви Святослава до Пармської єпархії св. Иосафата з місією архиєрейської хіротонії та інтронізації Владики Богдана Данила на престіл єпархії.

3 листопада на летовищі високого гостя зустрічали Владика Іван Бура, сотрудник катедри св. Йосафата о. Богдан Барицький, брат Патріярха о. Всеволод Шевчук, архидиякон Джефрі Смолило, голова Українських Злучених Організацій (УЗО) Огайо Марта Ліщинецька-Келегер та інші представники української громади.

За давнім українським звичаєм діти в національних строях Юлія Барицька та Марко Дрозд на вишиваному рушнику піднесли гостеві хліб-сіль і букет квітів. Привітала Патріярха на американській землі М. Ліщинецька-Келегер.

Цього ж дня в Українській католицькій катедрі св. Иосафата в „Українському селі" Патріярх Святослав з собором архиєреїв і священиків відслужив Вечірню з чином Архиєрейського найменування Владики Б. Данила.

Церковні дзвони, мелодія яких лунала над Пармою, зібрали до катедри сотні вірних українських церков різних конфесій. Відповідний декрет виголосив Владика Павло Хомницький. Владика Б. Данило на Євангелії склав присягу. Прозвучало „Многая літа" Папі ФранцісковІ, Святійшому Патріярхові Святославові та Єпископові Богданові.

Після Вечірні в парафіяльній залі Астродому відбулося урочисте прийняття на честь Патріярха Святослава.

4 листопада біля катедри Патріярха зустріли діти з хлібом-сіллю і квітами. Від української громади Великого Клівленду його привітав старійшина громади, багатолітній голова УЗО Василь Ліщинецький. Вітальне слово англійською мовою виголосила Адріяна Маринович.

Переповнена соборна церква, стоячи, вітала

(Продовження на стор. 5)

Чин хіротонії та інтронізації Владики Богдана Данила. (Фото: Василь Романчук)

Узято курс на єдину Українську Помісну Церкву

Євген Цимбалюк

РІВНЕ. – 14 листопада керуючий Сарненською єпархією Української Православної Церкви (УПЦ) Митрополит Сарненський та Поліський Анатолій, керуючий Рівненською єпархією УПЦ Митрополит Рівненський та Острозький Варфоломій, керуючий Рівненською єпархією Української Православної Церкви Київського патріярхату Архиєпископ Рівненський та Острозький Іларіон, керуючий Рівненсько-Волинською та Таврійською єпархіями Української Автокефальної Православної Церкви Митрополит Львівський Макарій, правлячий єпископ Луцького екзархату Української Греко-Католицької Церкви Йосафат, голова Рівненської обласної адміністрації Сергій Рибачок та його заступник Олександр Савчук підписали меморандум про те, що православні Церкви Рівненської области визнають та моляться за цілісну і єдину державу Україну, виступають за створення Української Помісної Православної Церкви, засуджують дії Росії як аґресора щодо захоплення території України і посягання на цілісність і державний суверенітет України, засуджують розпалювання міжрелігійної ворожнечі і захоплення православних храмів однієї конфесії іншою, але не заперечують релігійного волевиявлення жителів Рівненщини щодо конфесійної незалежности згідно з законом України „Про свободу совісти та релігійні організації".

Коментуючи підписання меморандуму, Архиєпископ Іларіон наголосив: „Уперше з 1992 року представники усіх конфесій не без спірних моментів, але підписали цей меморандум як перший крок до обговорення і реальних дій для створення Української Помісної Православної Церкви, незважаючи на те, що у кожного представника релігійної конфесії є свої інтереси, свої позиції, з яких важко зійти, але заради цілісної України, заради світлого майбутнього наших дітей та внуків, заради того, щоб ми нарешті отримали не тільки фізичну, але й духовну перемогу, заради того, щоб наша Українська Помісна Церква нарешті зайняла достойне місце серед всіх християнських конфесій світу".

Досягнуто також домовлености про створення робочої групи, до складу якої будуть делеґовані представники підписантів для вирішення спірних питань та закладання підґрунтя для створення єдиної Української Помісної Православної Церкви.

Учасники підписання меморандуму в Рівному. (Фото: Євген Цимбалюк)

ІСТОРИЧНА ПАРАЛЕЛЬ

Чого Порошенко міг би навчитися в цісаря Йосифа ІІ Габсбурґа

Петро Білян

Чи не вперше з радикальним реформуванням предки сучасних українців зіткнулися наприкінці XVIII ст., коли українські землі Галичини та Буковини перейшли від Речі Посполитої під управління австрійських Габсбурґів.

На той час імперія Габсбурґів була справжнім конґльомератом країн та реґіонів, якими доволі непросто було управляти. Після кількох невдалих війн проти Прусії австрійській еліті ставало очевидно, що щось треба робити, бо в іншому випадку все закінчиться крахом, і дуже швидким. При цьому, як собі дати раду з таким спектром різноманітних і особливих країв, ніхто не мав ані найменшого уявлення (а Міжнародного валютного фонду, який легко може скласти проєкт реформ для будь-якого найзанедбанішого закутка нашої плянети, тоді ще не було). Тому віденському начальству доводилося давати собі раду самостійно.

На щастя для них, біля імперського керма тоді опинився Йосиф ІІ Габсбурґ. Він був четвертим сином батьків, які також трудилися на посаді імператорів. З такими батьками, здавалося б, можна розніжитися та пожити, як справжньому мажорові, тим паче, що можливостей для цього у Відні у XVIII ст. було не набагато менше (а то й більше), ніж у Києві початку XXI ст.

Проте Йосиф мав дещо інші вподобання і взявся за порядок в країні. Володіння, що він успадкував від батька з мамою, були вкрай розхристані і, як тепер люблять казати, „незбалянсовані". Частина була доволі розвинута (як Бельгія), а частина – у вкрай в занедбаному стані (як Галичина). Незважаючи на відсутність МВФ, у Йосифа була ідея. На відміну від більшости своїх сучасників, він був переконаний, що головне багатство країни – це не золото, не земля чи надра, а люди. І не абиякі, а ті, що працюють і своєю працею створюють товари та послуги.

Як на ті часи, то була дуже модерна ідея. Навіть у наші часи така ідея виглядає як щось несподіване і контроверсійне.

Проте Йосиф ІІ був переконаний, що потуга держави базується на людській праці, і відповідним чином бачив головне завдання свого уряду в тому, щоб всіляко заохочувати людей до роботи, усувати перешкоди для виробників і не допускати марнотратства.

Плян реформування одразу набирав конкретних обрисів: постраждати повинні привілейовані групи, які володіли найрізноманітнішими пільгами, а для найманих працівників – міщан, підприємців та селян – треба зробити максимально зручні умови для роботи і бізнесу.

Оскільки, на відміну, скажімо, від Петра Порошенка, Йосиф ІІ був спадкоємцем трону і про вибори йому не було потреби думати, то при першій же нагоді він взявся до справи. Звісно, цісар не був великим демократом, а тим паче прихильником всенародних виборів, і вважав, що влада цісаря мала бути абсолютна, але використовуватися повинна раціонально і на користь державі. Відповідним чином він і діяв, розгорнувши наступ на пільговиків.

В той час найбагатшою організацією імперії була Католицька Церква, яка накопичила колосальні матеріяльні ресурси, користувалася найрізноманітнішими пільгами і привілеями. За церковників Йосиф вирішив взятися в першу чергу. Оскільки сільське господарство має віддалений стосунок до боротьби за спасіння душі християнина, то земельні володіння в них просто конфіскували. Церковникам пояснили, мовляв, хлопці, окрім того, щоб молитися за спасіння душі пересічних християн, треба допомагати бідним, безхатченкам та іншим соціяльно незахищеним верствам населення імперії Габсбурґів, в іншому випадку доведеться платити податки. Церква для годиться попручалася, а далі стала до праці. Більше того, взяла на себе обов'язок не лише допомагати бідним, але й сприяти загальному підвищенню культурного рівня населення.

Наступним серед впливових груп імперії було дворянство, яке керувало в реґіонах імперії, домінуючи на місцевих дворянських зборах, радах та різноманітних сеймиках, вимагаючи від Відня „почути їх", і зрештою, отримуючи з бюджету колосальні виплати у вигляді пенсій та субсидій. Щоб підірвати позиції місцевих еліт, було швидко проведено адміністративну реформу і впроваджено новий адміністративний поділ, створено місцеві адміністрації, які замикалися на Відень. Варто відзначити особливо, що, ліквідуючи та скорочуючи повноваження реґіональних дворянських рад, цісар всіляко підтримував місцеве самоврядування в містах і селах.

Однак, хоч найяснішому цісареві не треба було думати про вибори, але питання підтримки для нього було не менш важливе, ніж для будь-якого найдемократичнішого президента. Тому виникає питання, а де ж він брав ту підтримку, якщо конфліктував з привілейованими групами пільговиків, зокрема з Церквою та шляхтою?

Ключ до відповіді, на переконання імператора Йосифа, – у джерелі багатства країни. При будь яких розрахунках працюючих людей більше, ніж привілейованих пільговиків. Тому, розглядаючи себе як першого слугу держави, імператор ніколи не втрачав з поля зору інтереси трудящих, зокрема селян, міщан та інших дрібних підприємців. Йосиф ІІ був переконаний, що селяни передусім – це піддані держави, а вже потім піддані поміщиків, тому селяни отримали право судитися з поміщиками. Повністю скасувати панщину не вдалося, але було обмежено її максимальний розмір – не більше трьох днів на тиждень.

Окрім того, було укредено земельний кадастр, чітко визначено межі земельних ділянок і встановлено норми оподаткування. Податки повинні були бути поміркованими, але платили всі на рівних умовах – як селяни, так і поміщики.

Окрім рівности перед законом і уваги до працюючих кляс, цісар мав ще одну ідею, про яку люблять поговорити українські політики, зокрема йдеться про імпортозаміщення. Створюючи сприятливі умови для вітчизняних підприємців, Йосиф ІІ не забував обкласти податками все, що могло вироблятися на території імперії.

В свою чергу, добре організована адміністрація, підтримка селян та підприємців дали можливість цісареві збільшити витрати на армію.

За 10 років самостійного правління (1780-1790) Йосиф перетворив конґльомерат різноманітних реґіонів, об'єднаних, здавалося, тільки династією, в потужну державу, яка в наступні десятиліття змогла не лише витримати зудар з наполеонівською Францією, але й перемогти.

(Еспресо ТВ, 15 листопада)

У Пармі відбулася...

(Закінчення зі стор. 4)

Патріярха Святослава, який здійснив чин хіротонії. Під час Літургії співав зведений хор українських церков Парми під орудою Людмили Соневолд.

З великою увагою слухали присутні в храмі проповідь Патріярха Святослава, який подякував Владиці Робертові за багатолітнє вірне служіння пармській пастві і Владиці І. Бурі, який з 2009 року ревно виконував місію Апостольського адміністратора, а нині призначений амбасадором з інформаційної політики в уряді США.

Представник Папського нунція зачитав Папську буллу, що підтверджує сходження на престіл Єпископа Богдана. Окрасою духовного обряду була почесна варта барвисто одягнених „Лицарів Колюмба". А на згадку про перебування в Пармі Патріярх Святослав зфотографувався з служителями Церкви.

АМЕРИКА І СВІТ

Тегран не поступається

ВІДЕНЬ. – Міністер закордонних справ Ірану Мохаммад Джавад Заріф заявив, що на переговорах з приводу іранської ядерної програми він „не почув нічого нового". М. Д. Заріф зокрема, зазначив, що ніяких особливих пропозицій Теґранові на переговорах зроблено не було. В переговорах у Відні беруть участь шість провідних світових держав – США, Великобританія, Франція, Німеччина, Росія і Китай. Від Теґрану вимагають більшої відкритости в питанні його ядерної програми, підозрюючи, що під виглядом дослідження мирного атома Іран може розробляти ядерну зброю. Теґран постійно заперечує ці звинувачення. Якщо це триватиме далі, то проти Ірану можуть бути запроваджені додаткові економічні санкції. *(„Кореспондент")*

Пхеньян погрожує Японії помстою

ПХЕНЬЯН. – Комуністична Північна Корея обіцяє вжити „безпрецедентно наджорстких заходів" у відповідь на резолюцію ООН щодо ситуації з правами людини в країні. У заяві також підкреслюється, що Японії, котра підготувала проєкт резолюції,„ні за що не вдасться врятуватися від помсти". 3-ій комітет Генеральної Асамблеї ООН рекомендував 19 листопада Раді Безпеки ООН передати справу про імовірні злочини проти людяности в Північній Копреї на розгляд Міжнародного кримінального суду в Гаазі і запровадити „цілеспрямовані санкції" проти тих, хто несе відповідальність за порушення прав людини в країні. За відповідну резолюцію, підготовлену Европейським союзом і Японією, проголосували 111 держав-членів ООН. 19 країн, у тому числі Росія, Білорусь, Китай, Куба і Сирія, проголосували проти. Ще 55 держав утрималися. *(Радіо „Свобода")*

На Мадаґаскарі – нова біда

АНТАНАНАРІВУ. – Починаючи від сепня, спалах чуми на Мадагаскарі вже забрав життя 40 людей. Всього на Мадаґаскарі підтверджено 119 випадків зараження чумою. За даними Всесвітньої організації охорони здоров'я, існує ризик швидкого розповсюдження чуми в столиці Мадаґаскару через високу щільність населення і слабку систему охорони здоров'я. В Антананаріву медики до цього моменту зафіксували два випадки зараження, один з яких закінчився смертю. Чума – інфекційне захворювання, переносниками якого є блохи. *(Бі-Бі-Сі)*

Росія – поліційна держава

ЛОНДОН. – Британська газета „Індепендент" повідомила 22 листопада, з посиланням на дані Бюра ООН з питань наркотиків і злочинности, що в Росії на 100 тис. мешканців припадає 565 співробітників поліції. На другому місці в „рейтинґові поліцейських держав" з великим відривом від Росії йде Туреччина – 475 поліцейських. Далі йдуть Італія (467), Португалія (454) і Гонґ-Конґ (450). У десятку також увійшли Казахстан, Альжир, Болгарія, Словаччина і Чехія. Як зазначає згадана газета, дані Бюра ООН з наркотиків і злочинности не включають в себе статистику в таких країнах, як Білорусь, Північна Корея і Узбекистан. *(„Дзеркало тижня")*

Москва не припиняє провокацій

ВІЛЬНЮС. – 22 листопада винищувачі НАТО перехопили російський літак-розвідник „Іл-20" над Балтійським морем біля берегів Латвії, у столиці якої саме перебував з візитою Генеральний секретар НАТО Йенс Столтенберґ. Напередодні Й. Столтенберґ заявив, що на перехоплення російських військових літаків в цьому році винищувачі НАТО підіймалися 400 разів, оскільки російські військові літаки наближалися до повітряного простору держав-членів Північноатлантичного альянсу. Порівняно з минулим роком кількість перехоплень збільшилася на 50 відс. За словами Й. Столтенберґа, в країнах Балтії місія повітряної поліції НАТО в цьому році здійснила понад 100 перехоплень, що в три рази більше, ніж в минулому році. Як зазначає Альянс, активність літаків Росії стала більш провокаційною. *(„Кореспондент")*

Який імунітет потрібний депутатові?

Це були вже не перші вибори до Верховної Ради, коли кандидати від політичних партій і від одномандатних мажоритарних округів ентузіястично обіцяли, у разі своєї перемоги, скасувати депутатську недоторканість. Відразу по виборах цей ентузіязм кудись зникає і суспільство чує незрозумілі виправдання: „Ми дуже хотіли, але...". Що стоїть за цим „але"? Очевидно, проблема має свої „за" і „проти". Спробуймо зважити.

Арґументи „за", на перший погляд, нібито незаперечні: після Помаранчевої революції, а тим більше після Революції гідности люди не хочуть, щоб Верховна Рада асоціювалася зі зрадою – в політичному, моральному, національному сенсі слова, не хочуть бачити в депутатських кріслах злодіїв, кримінальників, найманців неправедного олігархічного капіталу, невиправних україножерів, ворогів незалежної Української держави. Вся ця темна компанія пролазить у Верховну Раду, аби депутатську недоторканість використати як захист від правосуддя. Тому, логічно, депутат повинен відповідати перед законом, як і будь-який інший громадянин.

А тепер обернімо логіку у протилежний бік. Негідники не опинилися б у парляменті, якби виборці ставилися до свого обов'язку вимогливіше, відчуваючи власну відповідальність за долю країни. По-друге, хоч як би там не було, але парлямент жодного попереднього скликання не складався лише з негідних елементів. Кожного разу були там люди достойні, чесні, відповідальні. І це за режимів Леоніда Кучми і Віктора Януковича, як пам'ятаємо, була та меншість, подібна до отарки овець, оточених вовками. Якби не діяла депутатська недоторканість, під час тих двох українських революцій опозиціонерів ніщо не врятувало б від тюрми.

Отже, дане питання слід розв'язувати не безвідносно до життєвої практики, до конкретних суспільних умов і обставин, а в тісному зв'язку з ними. Демократія в Україні ще не в такій мірі запевнена, щоб можна було виключити зловживання з боку влади, зокрема – з боку правоохоронної і судової системи, котра так реформується, як мокре горить. Покищо країна напівпарляментська–напівпрезидентська. Якби була тільки парляментська, можна було б не переживати за депутатів. Добре, що Президент Петро Порошенко виказує себе демократом, веде Україну до Европи, до цивілізованого світу. А якщо б це було не так? „Поки президент, будь-який, матиме можливість впливати на Генерального прокурора, депутатський імунітет не треба зачіпати", – вважає політолог Сергій Висоцький.

Інша річ, що, взоруючись на досвід парляментизму у США, Великій Британії, Канаді, Німеччині, можна і треба знайти розумний компроміс, який полягатиме у захисті депутата як політичного діяча, але недоторканість не розповсюджуватиметься на поведінку народного обранця поза стінами парляменту. Є надія, що Верховна Рада VIII скликання розв'яже цю болючу проблему саме в такий спосіб.

СВОБОДА

Пам'ятаймо про Україну!

Газета заснована у 1893 році — Видає Український Народний Союз

Головний редактор: Рома Гадзевич
Редактори: Левко Хмельковський, Петро Часто

FOUNDED IN 1893
Svoboda (ISSN 0274-6964) is published weekly on Fridays by the Ukrainian National Association, Inc. at 2200 Route 10, P. O. Box 280, Parsippany, NJ 07054

☎ (973) 292-9800 — **E-mail:** svoboda@svoboda-news.com
Fax (973) 644-9510 — **Website**: www.svoboda-news.com

Postmaster, send address changes to:
Svoboda, P. O. Box 280, 2200 Route 10, Parsippany, NJ 07054

Передплата: $90.00 на рік, $50.00 на півроку.
Для членів УНСоюзу – $80.00 на рік, $45.00 на півроку.
Електронна версія (www.svoboda-news.com) – $40.00.
Чеки і грошові перекази виставляти на „Svoboda".
Periodicals postage paid at Caldwell, NJ 07006 and additional mailing offices.

Адміністрація „СВОБОДИ"	
Адміністрація / Оголошення	Володимир Гончарик ☎ (973) 292-9800 x 3040 **Fax** (973) 644-9510 **E-mail** adukr@optonline.net
Передплата	Володимир Гончарик ☎ (973) 292-9800 x 3040 **E-mail** subscription@svoboda-news.com

ІСТОРІЯ

Маніфестація 1948 року в пам'ять жертв Голодомору

Святослав Липовецький

З нагоди 15-ої річниці Голодомору 1932-1933 років в Україні 14 березня 1948 року в Мюнхені за участю 6,000 осіб відбулася масова акція в пам'ять жертв цієї трагедії. Американська адміністрація дала дозвіл на проведення заходу в соборі св. Луки, хоча заборонила будь-які політичні промови поза церквою. Духовенство Української Автокефальної Православної Церкви відслужило Панахиду, а далі учасники акції пройшли довгою колоною вулицями Мюнхена. В організаційних звітах значилося, що 158 великих вінків було від таборів переміщених осіб та установ і до кожного з них було приставлено по чотири особи.

Ініціятива, як і організація всієї акції, належала Спілці Української Молоді (СУМ), яка менш ніж два роки перед тим була створена у таборах переміщених осіб в повоєнній Німеччині. На той час в таборах перебувало до 200 тис. українців, які змогли організувати громадське життя. СУМ об'єднувала чималу частину молоді з Великої України. Особливо це було помітно в проводі, який повністю складався з наддніпрянців.

Впродовж 1946-1947 років СУМ створив організаційну мережу з чисельним членством, а також провів свій перший здвиг – масове маніфестаційне свято поблизу Мюнхена. Заохочений успішною акцією, Центральний комітет СУМ вирішив підготувати велику маніфестацію, яка мала б перед представниками інших націй засвідчити про трагедію українського народу 1932-1933 років.

Ідея полягала в тому, щоб провести масову демонстрацію в центрі Мюнхена – найбільшого міста американської зони окупації. Оскільки Німеччина була поділена між різними зонами окупації, провести спільну для всіх маніфестацію було нереальним завданням. Відтак вирішено, що в англійській зоні окупації відбудуться демонстрації у таборах. Лише у Гановері, Фалінґбостелі та Зеєдорфі участь в акціях взяли понад 3,000 осіб, а в останньому таборі, окрім українців в скорботній ході пройшли естонці, латвійці, литовці, поляки та білоруси.

Цікаво, що СУМ, яку сприймали як пробандерівську структуру, вдалося залучити до цієї акції також й мельниківців, які своїм коштом видрукували листівки про Голодомор німецькою та англійською мовами і 14 березня розповсюджували їх на вулицях міста, особливо на залізничному двірці.

1948 рік став переломним для таборів переміщених осіб – з цього року почався масовий виїзд еміґрантів з Німеччини в різні країни світу. Акція до 15-ліття Голодомору дала українському загалу не лише уявлення про події 1932-1933 років, але й заклала традицію відзначень Голодомору у різних країнах світу.

Тернопіль

Колона учасників акції 1948 року. (Фото: Григорій Довбуш)

З РЕДАКЦІЙНОЇ ПОШТИ

Санкції притиснули Путіна

Коли пресовий голос Володимира Путіна – прес-секретар Дмитро Песков – спростував газетну інформацію про передчасний відліт В. Путіна з Саміту G-20, я вирішив, що В. Путін поклав не рвати із Заходом і відкритого наступу на Україну не буде, а для „збереження лиця" буде лише підтримувати, як і досі, донбасівських маріонеток.

Але В. Путін таки відлетів раніше. Це дуже промовистий відліт. Це пахне війною. Ядерною війною із Заходом.

Але якщо подумати, і В. Путін таки може думати: ядерна війна – це війна, яка не має прецедентів. Як можна бути певним у своїй перемозі?

Може, цей відліт – це ще один складник у серії залякування Заходу?

Єдність Вільного світу, засвідчена на G-20, виглядала, як зброя, дужча від ядерної бомби, і В. Путін розуміє це. Очевидно, що кремлівський мало не Чингиз-хан уклав плян своєї поведінки на саміті ще перед самітом. Якщо буде бодай мінімальний шанс на пом'якшення санкцій, він буде до кінця, якщо надій на послаблення санкцій не буде – він від'їде.

Зфотографований з коалами В. Путін посміхається. Але як розгадати цей усміх? На ділі В. Путінові не до сміху. Саміт G-20 показав, що Захід єдиний, як ніколи. Санкції не послабнуть. А саме санкції змусили його поїхати до Брісбену. Поїхавши, він показав свою слабість. Якби він був цілком незалежний від Заходу, він не мав їхати. Але поїхав. То бодай своїм від'їздом залякає Захід. І це вирішено заздалегідь.

Тримаючи на руках коалу, В. Путін не міг не думати про дилему, яка стоїть перед ним: або виконати вимоги Заходу і вийти з України, або виконати свої погрози щодо атомної війни. Але атомна війна – це terra incognita. Певности у її кінці нема.

Після саміту В. Путін зрозумів: було б не їхати. Але санкції притиснули. Становище В. Путіна зараз збігається з становищем Адольфа Гітлера, коли той був змушений вислати Рудольфа Геса до Лондону з проханням перемир'я.

Прохання було зіґноровані. Що зробив Гітлер? Він став плянувати ідею неприступної криївки в Альпах.

Чи ж не те саме має почати думати В. Путін?

Святослав Караванський,
Дентон, Мериленд

Заклик до парляментської групи дружби „Канада-Україна"

„Україна потребує негайної допомоги Заходу для вирішення нагальних потреб у протидії російській аґресії", – йдеться у листі від Канадської групи сприяння демократії в Україні до ключових членів парляментської групи дружби „Канада-Україна". Автори листа закликали Канаду сприяти у протидії російській воєнній аґресії, у розширенні Західних санкцій проти Росії, у допомозі Україні в запровадженні реформ та боротьбі з корупцією.

У листі викладено плян дій з 13 пунктів щодо протидії Володимирові Путінові і його відсталій, кримінальній диктатурі, що є сприятливою для непомірного збагачення його слухняного оточення, але бідою для усіх інших.

Україні потрібна військова допомога, яку негайно можуть та повинні надати окремі члени НАТО, щоб протистояти російській військовій присутності в Україні. В. Путін не є ворогом лише України. Він набагато небезпечніший. Він очолює країну з широкими фінансовими ресурсами, а також величезними військовими та ядерними можливостями. Над ним нема внутрішньої (державної) контролі і, як ми бачимо у випадку з Україною, немає і міжнародної. Він робить те, що хоче, а ми йому дозволяємо.

Одним з способів утримати його під контролею – надати Україні військову допомогу, про що просив Президент Петро Порошенко. Група закликає негайно підтримати Україну, поки ще є час. „Україна вітатиме будь-яку допомогу, яку надасть Канада", – завершується лист. Праця Канадської групи сприяння демократії в Україні присвячена розвиткові демократії в Україні.

Для отримання додаткової інформації просимо звертатися до Оксани Башук-Гепберн на тел.: 613-769-5996 або 941-387-8538, до Мирослави Олексюк на тел.: 416-471-5675.

Оксана Башук-Гепберн,
Торонто

Переклад з англійської мови: Дарія Дирик-Цап.

Село продовжує допомогу

Я одержала „Свободу" від 26 вересня, у якій вміщено мій лист про допомогу мешканців нашого села українському війську. Дякую. Така допомога триває. Ми зібрали новий вантаж з харчами і 5,000 грн. Хоч у мене з грошима скрутно, я теж дала 500 грн., а також мило, шкарпетки, рушники, чай, Біблію і сім моїх книжечок, на яких написала: „Повертайтеся живими і здоровими додому". Дала число свого телефону.

Я дуже переживала, чи дійдуть книжки до війська, чи не викинуть їх дорогою. Аж 5 жовтня чую телефонний дзвінок. Командир батальйону з Дебальцевого каже: „Ми одержали Біблію і ваші цікаві книжки. Читаємо гуртом вголос у години перепочинку".

Я була дуже зворушена цим дзвінком. Саме біля Дебальцевого тепер тривають найжорстокіші бої, але наші герої знаходять можливість для такого спілкування. Тепер ми з головою села знову організовуємо допомогу. Дві християнські громади села – баптисти і адвентисти – теж долучилися до цієї акції. А я ще й оформляю альбоми. Про „Небесну сотню" вже оформила, тепер готую про наших героїв на війні. Зібрала розповіді, свідчення… Молюся за усіх, кого шаную і люблю.

Віра Оберемок, письменниця,
село Русалівка, Черкаська область

Почався літературний конкурс „Коронація слова-2015"

Засновники Міжнародного літературного конкурсу „Коронація слова-2015" Тетяна та Юрій Логуші запрошують надсилати на розгляд журі романи, кіносценарії, п'єси, пісенну лірику, твори для дітей.

Встановлені спеціяльні відзнаки за найкращу кіноновелю „Я люблю Україну", „Розстріляне відродження: перерваний текст", „Україна єдина!", гостросюжетний роман (спеціяльна премія від Андрія Кокотюхи „Золотий пістоль"), історико-патріотичний твір (від Національного університету ім. Тараса Шевченка), лібрето опери (від Національної опери України), військову пісню (від Центрального Будинку офіцерів Збройних сил України), твір про Квітку Цісик (від Римми Зюбіної) , твір про кохання (від Ніка Нікалео та учасниць Львівського жіночого літературного клюбу).

Умови конкурсу – на сайті: koronatsiya.com. Довідки – телефоном (380-67) 252-50-20. Твори слід надсилати на адресу: Конкурс „Коронація слова", а/с „Коронація слова", Київ, 01030 Ukraine. Кінцева дата приймання рукописів 1 грудня (за поштовим штемпелем).

Ірина Новоставська,
Київ

Про уточнення біографій

Описуючи першу дружину Пілсудського, Марію, автор подає, що вони „у 1899 році взяли шлюб і що „шлюб тривав 20 років". Але на початку наступного параграфу читаємо, що „у серпні 1921 року дружина Марія померла". Отже, неможливо, що „шлюб тривав 20 років". Відтак, автор пише, що Пілсудський знову закохався, цього разу в молодшу на 30 років Євгенію Левицьку, котра народилася 10 серпня 1896 року". Але Пілсудський народився в грудні 1867 року, отже, неможливо, що Євгенія була молодша на 30 років.

У повідомленні „Помер Богдан Тодорів" (ч. 40) тижневик пише, що „25 вересня перестало битися його серце", а клепсидра це заперечує і пише, що він помер 23 вересня". Фактично він помер 22 вересня, про що офіційно повідомлено в похоронному заведенні Насевича, а також у пам'ятній брошурі, яку видала його родина.

Лев Іваськів,
Філядельфія

Як автор розповіді про українські кохання Юзефа Пілсудського („Свобода, 3 жовтня) хочу подякувати Л. Іваськову за читання тижневика і водночас уточнити, що перший шлюб Ю. Пілсудського таки тривав 20 років і навіть на два роки більше, а Євгенія Левицька, як видно з публікації, таки була старшою від свого коханця на 29 років і сім місяців. Отже, для закоханого Є. Пілсудського нічого неможливого у цих коханнях не було.

Два сумні повідомлення у газеті були платними, а редакція не несе відповідальности за їхній зміст, до того ж клепсидру підписала уся родина померлого.

Левко Хмельковський

Русифікація у Конотопі

Перебуваючи у справах у Конотопі, я побачив історичну довідку про це славне місто Сумщини, розміщену на стіні у залі очікування залізничного двірця. Гарно оформлена краєзнавча інформація, але чомусь виконана мовою сусідньої держави-окупанта.

Очевидно, керівництво „Укрзалізниці", її Конотопського відділку та залізничного двірця під впливом путінської пропаґанди дотримується курсу на русифікацію під впливом Кремля. А це й не дивно, адже залізниця і досі, на 24-му році Незалежности України, називається південно-західною саме відносно до столиці Росії, а не до Києва.

То чи не пора перейменувати її вже на Північно-східну залізницю? Це було б справедливо з точки зору здорового глузду та географічного розташування.

Олександер Капітоненко,
Суми

Історична довідка у Конотопі. (Фото: Олександер Капітоненко)

ЖИТТЯ ГРОМАДИ

Відбувся XXVII Крайовий з'їзд СУМ

Роксолана Лещук

Члени крайових органів СУМ на 2014-2017 роки. (Фото: Андрій Зварич)

ДЖЕНКІНТАВН, Пенсильванія. – XXVII Крайовий з'їзд Спілки Української Молоді (СУМ) в Америці відбувся 25-26 жовтня в Українському освітньо-культурному центрі. У з'їзді взяли участь 82 делеґати від 15 осередків СУМ та одного Відділу юнацтва СУМ. Гасло з'їзду – „Не вмирає душа наша, не вмирає воля!". Було відзначено 200-річчя з дня народження Тараса Шевченка, 150-річчя дня народження Митрополита Василя Липківського, 100-річчя створення Січових Стрільців, 65-річчя СУМ в Америці, 60-річчя повстання в Кенґірі, 25-річчя СНУМ-СУМ. 10-річчя Помаранчевої революції.

Голова Крайової управи Андрій Бігун відкрив з'їзд та привітав делеґатів і гостей. Делеґати спільно заспівали „Боже Великий" і сумівський гимн „Вгору прапори" та хвилиною мовчанки вшанували пам'ять всіх сумівців Америки, які протягом останніх трьох років відійшли у вічність.

У президії були Христя Верещак, Мирон Солтис, Павло Фіґоль, Петро Косцьолек. Звітували А. Бігун, з окремих ділянок своїх референтур – Юрій Микитин, Леся Гаргай, Марійка Краснянська, Лариса Блага-Татаренко, Мирон Приймак, М. Солтис, Марія Поліщук, П. Косцьолек, Іванка Браєн, Надя Длябога, Віктор Курилик, Вікторія Кавка, Богдан Гаргай, Х. Верещак, Роман Козіцький і Юрій Симчик. З'їзд заслухав звіт Крайової контрольної комісії, який представив її голова Юрій Федорійчук, звіт Крайового товариського суду подав Стефан Журавський. Були звіти кураторії Виховного фонду й управи Оселі в Еленвілі, Ню-Йорк.

З'їзд, заслухавши та обговоривши звіти керівних органів СУМ, схвалив їхню діяльність.

Увечорі відбувся бенкет з нагоди 65-річчя СУМ в Америці та 65-річчя Осередку СУМ ім. УПА в Філядельфії – першого на терені США. Бенкет відкрив голова організаційного комітету Ю. Микитин. За головним столом були Стемфордський єпарх Української Католицької Церкви Павло Хомницький, о. мітрат архипресвітер Ігор Міджак – капелян СУМ в Америці. А. Бігун з дружиною Христею, головний промовець Богдан Гаргай; голова Осередку СУМ у Філядельфії М. Солтис, ведучий вечора Лев Іваськів.

Новообраний голова Крайової управи СУМ Юрій Микитин.

У доповіді під час бенкету Б. Гаргай розвинув історію СУМ в Америці і представив ідеї дальшого її розвитку. З мистецькою програмою під час бенкету виступили танцювальний ансамбль „Весна" (інструктор Оля Кузевич), юнацтво 8-го Відділу СУМ „Київ" у Філядельфії, суменятко Маруся Думяк. Після бенкету відбулася забава під гру оркестри „Грім".

А. Бігун представив нове маштабне видання „СУМ в Америці: 65-літня історія" (автор Святослав Липовецький).

26 жовтня Літургією відслужив в Українській католицькій церкві св. Архистратига Михаїла о. Володимир Костюк. Після представлення і схвалення резолюцій, з'їзд обрав крайові органи СУМ на 2014-2017 роки. До Крайової управи обрані Ю. Микитин (голова), Л. Гаргай, М. Краснянська, Мирон Васюнець, Лариса Грицик-Даненбурґ, М. Приймак, Оля Тимуш, М. Солтис, Х. Бігун, Юрій Прятка, Дмитро Ленчук, М. Поліщук, Н. Длябога, Володимир Ільчишин, Роксолана Лещук, Вікторія Кавка, Стефан Щур, А. Бігун, Б. Гаргай.

До Крайової контрольної комісії обрані Галя Турик (голова), Андрій Леськів, Олег Кий, Руслана Россі, Павло Фіґоль.

До Крайового товариського суду обрані Христя Верещак (голова), Орест Козіцький, Роман Дрозд, Мирон Колінський, Адріян Длябога.

До кураторії Виховного фонду обрані Оксана Бартків (голова), Марійка Мельникович-Дрозд, Христина Екгарт.

За взірцеву працю впродовж останніх трьох років Переходовий прапор Крайової управи СУМ в Америці надано Осередкові СУМ ім. полковника Дмитра Вітовського у Палатайні, Ілиной. А. Бігун передав прапор голові осередку М. Васюнцеві та булавній Х. Екгарт. В церемонії брали участь члени Осередку СУМ ім. УПА в Філядельфії, який утримували прапор впродовж останніх трьох років.

На закінчення з'їзду новообраний голова Крайової управи Ю. Микитин подякував за довір'я та пообіцяв зробити все можливе, щоб активно розвивати працю СУМ на терені США. З'їзд закінчено співом Національного гимну України.

Осередок СУМ в Палантайні, Ілиной, отримав Переходовий прапор СУМ в Америці.

Президія з'їзду СУМ.

Життя світоча, вірного Богові і своєму народові

ФІЛЯДЕЛЬФІЯ. – 6 листопада в рамках осіннього семестру викладів Релігійного Товариства „Свята Софія" США (ТСС-А) та місцевого Осередку НТШ відбулася презентація фотовиставки „Слуга Божий Андрей Шептицький (1865-1944)" – на відзначення 70-ліття відходу у вічність великого Митрополита Української Греко-Католицької Церкви.

Фотовиставка була виготовлена у Львові на базі унікальних документів та світлин з фондів Львівського Державного архіву. Ґрунтовну доповідь про життя та діяльність Митрополита Андрея виголосив о. ліц. Марко-Ярослав Семеген, президент Релігійного Товариства „Свята Софія" в Римі. Доповідач накреслив основні біографічні моменти Слуги Божого, головні аспекти його багатогранної праці як на церковній, так і на політичній ниві.

Зліва: Альберт Кіпа, о. Марко Семеген, Ірина Іванкович, Леонід Рудницький.

Видатний богослов, знавець як східнього богослов'я і традицій, так і західного, аскет, Учитель Церкви, проповідник духовного життя Митрополит Андрей ще за життя був визнаний українським народом „рідним Мойсеєм".

Серед визначних осягів Митрополита Андрея – розбудова структури Української Греко-Католицької Церкви не лише в Україні, але й поза її межами. Він двічі відвідав Росію та Білорусь (1907 і 1912). Сприяв розбудові Російської Греко-Католицької Церкви. У 1917 році в Петербурзі було проголошено Російський греко-католицький Екзархат, а її екзархом призначено о. Леоніда-Леонтія Федорова. Митрополит створив апостольський вікаріят для вірних Греко-Католицької Церкви у Боснії, добився призначення єпископа для США (Сотер Ортинський, 1907 рік) та Канади (Никита Будка, 1912 рік). Митрополит призначив о. Михайла Цегельського екзархом для католиків візантійського обряду в Україні. У 1910 році брав участь у євхаристійному конґресі в Монреалі.

А. Шептицький був ініціятором унійних Велеградських конґресів (1907-1928), у Бельгії створив східну гілку ордену бенедиктинців. У 1901 році заснував монастир Студійського Уставу, ігуменом якого був його рідний брат Казимир-Климентій. У 1913 році запросив до Галичини чин Редемптористів, які прийняли візантійський обряд. Опікувався жіночими згромадженнями: Сестрами Служебницями, Пресвятої Родини, Студиток, Милосердя, священномученика Йосафата. Скликав Синоди та Собори УГКЦ (1905, 1940-1944 роки).

Митрополит не залишав свого народу в часі Першої та Другої світових воєн. Усвідомлючи його міжнародний авторитет та значення праці для УГКЦ, царський російський уряд у вересні 1914 року ув'язнив та заслав Митрополита до Суздальського Спасо-Євфиміївського монастиря, де він перебував до 1917 року. У міжвоєнний період Митрополит Андрей продовжував роботу з розбудови УГКЦ. Вважаючи справу розбудови освіти й культури засобом національної оборони поневоленого народу, Митрополит Андрей заснував Український Національний Музей (1905), відстоював необхідність утворення українського університету у Львові, підтримував приватні народні школи ім. Бориса Грінченка, князя Данила, єдину міську українську школу ім. Маркіяна Шашкевича, товариства „Просвіта", „Рідна Школа", Наукове Товариство ім. Шевченка, читальні, школи для ремісничої і гімназійної молоді, численні молодіжні організації, сприяв видавництву журналів для молоді „Наш Приятель", „Поступ", „Українське Юнацтво".

В його особі знайшли надійного покровителя і мецената молоді художники, музиканти. Дбаючи про фізичне здоров'я свого народу, Митрополит Шептицький відкрив Народну Лічницю (1903), Порадню для матерів, дитячі садочки, сиротинці. Помагав розбудовувати економічні установи (Іпотечний банк, товариство взаємного страхування „Дністер" та інші).

Як Глава УГКЦ своєю наполегливою діяльністю домагався, щоб український національний рух дотримувався засад християнського патріотизму, а Церква відігравала ролю духовного і морального авторитету для українського народу. Метою життя Митрополита була єдність Української Церкви та побудова Української Держави, „наділеної християнською душею". Своєю титанічною працею він успішно охопив і розбудував все церковне і народне життя в усіх його ділянках. Був носієм блискучих, навіть геніяльних ідей, але їх реалізацію доручав іншим.

Отець Семеген зацитував фраґменти з „Життєпису Митрополита Андрея Шептицького", що його написав Патріярх Йосиф Сліпий у 15-ті роковини від дня смерти Слуги Божого Андрея 1958 року на засланні в Маклаково, Красноярський край. У цьому документі Й. Сліпий підкреслює глибоку віру Митрополита Андрея, його любов до книжки, опіку над сиротами. Одним з пріоритетів А. Шептицького було вивести українську справу на світову арену. За словами Патріярха Йосифа, далекоглядність Слуги Божого мала пророчий характер, адже його бажанням було дивитися „на 500 років вперед". Його аристократичне походження ніколи не стояло на перешкоді у спілкуванні з усіма прошарками суспільства, а відданість українській справі носила багатогранний вимір. Присутні мали можливість оглянути 14 стендів з світлинами, які стали фотохронікою життя Миірополита Андрея.

На завершення вечора о. М. Семеген вручив ювілейні медалі „200 років з Дня народження Т.Г. Шевченка", що нею Українська Всесвітня Координаційна Рада нагородила за заслуги перед українством президента Світової Ради НТШ академіка Леоніда Рудницького, президента Української Вільної Академії Наук проф. Альберта Кіпу та екзекутивного директора ТСС-А д-р Ірину Іванкович.

Товариство „Свята Софія" США

Віце-президент США...

(Закінчення зі стор. 1)

те, як важливо допомогти Україні зброєю.

Під час прес-конференції в Києві 21 листопада Дж. Байден закликав Київ задля прискорення рефом якнайшвидше зформувати новий і дієздатний уряд.

„Необхідно створити сильні демократичні інституції, підзвітний уряд, активно займатися євроінтеґрацією, розвивати економіку і викорінювати корупцію, яка поглинає Україну вже тривалий час", – сказав Дж. Байден.

Ґоворячи про економічну кризу в Україні, Дж. Байден запевнив, що США та їхні міжнародні партнери не залишать Українську державу наодинці з цими проблемами. Зокрема він зазначив: „Ми з Президентом Порошенком докладно обговорили економічну ситуацію в Україні. Президент і Прем'єр-міністер Яценюк багато попрацювали з Міжнародним валютним фондом задля створення програми реформ. Якщо Україна буде активно рухатися цим шляхом, то міжнародні партнери так само активно домомагатимуть їй, починаючи з США", – запевнив Дж. Байден.

Коментуючи безперервну аґресію Росії щодо України, Віце-президент США сказав: „Америка не визнає і не буде визнавати російської окупації і анексії Криму. Ми також будемо наполягати, щоб інші цього не визвали. Росія повинна забрати з української території своїх військових і зброю. Путін повинен був це зробити, але не зробив. Якби це відбулося, ми могли б почати раціональні дискусії щодо санкцій. Тим часом бачимо ще більші провокації. Якщо це триватиме, Росія заплатитить ще більше ціну, ще в більшій мірі зазнає міжнародної ізоляції".

Віце-президент США декілька разів підкреслив, що має за високу честь перебувати в Києві саме в річницю початку Революції гідности, в якій „український народ виявив надзвичайну мужність".

В центрі розмов Дж. Байдена з Президентом П. Порошенком і Прем'єр-міністром А. Яценюком стояли питання безпеки Української держави та її енерґетичної незалежности, проте, на прохання американської сторони, журналісти не могли розпитувати про це в подробицях. Міністер закородонних справ України Павло Клімкін пояснив це в такий спосіб: „Досягнуто важливих домовленостей, про які не прийнято говорити на прес-конференції".

Того дня, 21 листопада, дружини Президента П. Порошенка Марина Порошенко і Віце-президента США Дж. Байдена Джил Байден відвідали київський шпиталь, де лікуються поранені в зоні Антитерористичної операції українські вояки.

(За повідомленнями засобів масової інформації)

Річницю Голодомору вшанували в Ізраїлі

Світлана Глаз

Учасники вшанування пам'яті жертв Голодомору. (Фото: Світлана Глаз)

БАТ-ЯМА, Ізраїль. – В Українському культурному центрі 22 листопада відбувся вечір пам'яті жертв найстрашнішої гуманітарної катастрофи сучасности – Голодомору 1932-1933 років в Україні.

Мільйони померли від голоду, коли урожай 1932 року був високий. Мільйони померли від голоду, коли сталінський режим збільшив для українських селях втричі хлібозаготівлю і закрив кордони між містом і селом, а загони з робітників російських заводів розстрілювали тих, хто ніс людям шматок хліба, – розповів голова Спілки українських письменників Ізраїлю Олександер Деко і показав присутнім першу книгу про Голодомор, видану в Україні ще в 1991 році.

Штучно створений голод був спрямований проти такого непокірного українського селянства. Сталін нічого і нікому не прощав. Не пробачив він і українському селянству бажання жити вільно на своїй землі, селянству, яке знало, що означає спільно обробляти свою землю. Сталін застосував нелюдську зброю і видав ліцензію на смерть: штучно створив голод. Про це говорили присутні на вечорі історики, журналісти.

Свої вірші, присвячені Україні, прочитала ізраїльська поетеса Валентина Чайковська, а жалобний реквієм виконали Ніколь Левковська та Любов Вердер. Присутні постояли у хвилини мовчання та запалили свічки пам'яті.

22 листопада українська громада Ізраїлю долучилася до акції „Запали свічку". У православних храмах Гайфи та Яфи відбулися жалобні богослужіння за участи ізраїльських українців та представників Посольства України в Ізраїлі. Товариство „Українці в Ізраїлі" провели в Лоді вечір пам'яті „І мертвим, і живим, і ненародженним", де читали вірші та прозові твори, присвячені Голодоморові 1932-1933 років і запалили свічки пам'яті.

Прес-секретар товариства Євдокія Чумак сказала: „Ми пам'ятаємо трагедію українців і хочемо щоб і наші онуки знали про неї. Таке не можна ні забути, ні пробачити".

Відео-подорож собором св. Софії в Римі

ФІЛЯДЕЛЬФІЯ. – 16 листопада в Релігійному Товаристві „Свята Софія" відбулась презентація унікального відеофільму-подорожі в соборі св. Софії в Римі. Презентацію провів ректор собору о. Марко-Ярослав Семеген.

За словами доповідача, Рим – центр християнського світу – став вимушеною Батьківщиною Патріярха Йосифа Сліпого: позбавлений права повернутися на рідну землю, він створив у Вічному місті клаптик України, який кожен свідомий українець на вигнанні вважав за обов'язок відвідати. Впродовж 20-літньої діяльности Патріярха Йосифа у колисці західнього християнства, „український Рим Блаженнішого Йосифа" був осередком духовности та джерелом національної свідомости нашого люду на поселеннях.

Одразу після повернення у вільний світ, Патріярх Йосиф розпочав старання та збір фондів на побудову собору Св. Софії Божої Премудрости в Римі.

Коротко про історію храму: італійський архітектор Лючіо ді Стефано розробив плян будівництва на основі первісної будівлі Софії Київської – п'ятибанної тринавної церкви в українському нео-візантійському стилі. У червні 1967 року було розпочато будову, а 27-28 вересня 1969 року Блаженніший Йосиф та 17 єпископів довершили посвячення собору св. Софії.

В урочистостях брав участь папа Павло VI, який переніс сюди з базиліки св. Климента частину мощей священномученика Климента-Папи і поклав під головний престіл. Тоді ж було освячено запрестольну мозаїку, спроєктовану видатним українським митцем Святославом Гординським, який згодом розробив комплексне мистецьке оздоблення собору мозаїками і вітражами. Мозаїчні роботи виконала школа Марка-Тулія Монтічелі.

Патріярх Йосиф особисто склав плян декоративного наповнення храму. За головним престолом знаходяться мозаїки Софії Божої Премудрости та Пресвятої Євхаристії. Над горним сідалищем поміщено герб Патріярха Йосифа з написом „Per aspera ad astra" („Через терня – до зір"). У правій апсиді храму знаходиться захристія, а в лівій – проскомидійник з мозаїчною іконою Оранти на стіні, перед яким закритий отвір до крипти.

На вітражах у куполі зображено вісім Києво-Галицьких митрополитів: Петра Акеровича (1242-1246), Григорія Цамблака (1414-1419), Ісидора (1433-1458), Михайла Рагозу (?-1599), Петра Могилу (1633-1647), Йосифа-Веньямина Рутського (1613-1637).

На передній стіні праворуч від святилища зображено літописця „Повісти временних літ", а ліворуч – Князя Ярослава Мудрого. Навпроти них відповідно – Даниїл Паломник, що ставить лямпаду „від усієї Руської Землі"на Божому Гробі в Єрусалимі, та Володимир Мономах. На площі перед собором знаходиться водограй з скульпторою „Три ангели", роботи Уґо Маццеі.

Чотири мармурові сходинки, які ведуть до храму, символізують чотири моральні чесноти: розсудливість, справедливість, витривалість і стриманість. Поруч з собором св. Софії містяться будинок Товариства „Свята Софія", в якому знаходиться Музей Патріярха Йосифа, історичний архів Української Греко-Католицької Церкви та Інститут св. Климента-Папи – філії Українського Католицького Університету в Римі, діє недільна українська школа.

Під храмом є крипта, де до 1992 року перебувала труна з тілом Патріярха Йосифа. Також там поховані: Митрополит Йосиф Сембратович) (1891-1900), перенесений з цвинтаря Кампо Верано, Архиєпископ Іван Бучко (1891-1974), Архимандриня Сестер Василіянок Мати Клявдія, Єпископ Степан Чміль, (1914-1978), Єпископ Іван Хома (1923-2006).

В часи переслідування Української Греко-Католицької Церкви храм св. Софії виконував ролю прокатедрального собору св. Юрія у Львові та служив перед світовою спільнотою як духовний центр для українського народу. Він збирав українців з цілого світу, які приїжджали до Риму, щоб помолитися та отримати благословення Патріярха Йосифа, засвідчити йому свою відданість, підтримку й живучість нашої Церкви на поселеннях.

Згідно з Заповітом Блаженнішого, його тлінні останки спочили саме у соборі св. Софії.

У вересні 2011 року розпочалась реконструкція собору. Одним з найважливіших завдань було відновлення цінних мозаїк, які вкривають стіни храму. Реставратори очистили, а в деяких місцях переклали мозаїки заново. У соборі також замінили системи електромереж і опалення, змінено покриття собору та функціональність підвальних приміщень. Саме тут облаштовано конференц-залю, де влаштовуються свята та урочистості загально-церковного та парафіяльного рівня. При соборі відкрито крамницю духовної літератури, змінено навколишній ландшафт. Пожертви на реставрацію, як і колись на побудову собору, збирались по всьому світі.

14 жовтня 2012 року під час урочистої Архиєрейської Божественної Літургії Глава Української Греко-Католицької Церкви Святослав Шевчук поблагословив відновлений собор св. Софії в чисельній присутності представників єпископату католицьких Церков.

Після реставраційних робіт собор духовно оживає і продовжує „собирати в розсіянні сущих".

Товариство „Свята Софія" США

III. Війна і крах...

(Закінчення зі стор. 2)

ли ворога захопити нас.

Не можна бути настільки безпечними, маючи поруч надмілітаризованого ненажерного гіганта, до того ж ураженого хворобою втрати статусу наддержави і панівного національного становища росіян.

Тільки, на відміну від цього народу, ми не шукали воєнних шляхів для відновлення своєї гідности. Свої проблеми ми зажадали вирішувати власними силами і виходячи з інтересів своїх простих громадян і сповідуючи свої людські цінності.

На жаль, більшість політиків, які стояли на Майдані, пов’язували перемогу революції лише з усуненням від влади Віктора Януковича і Партії Реґіонів, і досить швидко забули про громадські інтереси й цінності. Ще одне, засвоєне новою владою від Майдану, – часткова децентралізація урядування, про яке, проте, тільки заявлено. Усе інше практично не вплинуло на їхні погляди.

Евфорія народної перемоги затулила очі „технічного уряду“, який не побачив, в якому стані знаходиться країна, і за що стояли на Майдані та йшли під кулі люди.

У той же час революція не закінчилася, особливо в очах тих, хто зрісся з Майданом. Цьому завадили як об’єктивні обставини, зокрема перенесення центру революційних подій у Крим і на схід, так і суб’єктивні явища. До числа останніх треба віднести бажання деяких представників нового керівництва якнайшвидше „загасити“ полум’я Майдану.

Гасло, спрямоване на майданівців: „Усі – на Донбас, на захист Вітчизни“ – було оманою, адже система національної оборони не мала засобів створення боєздатних підрозділів на базі майданівців, а останні не представляли собою професійно вишколені військові групи. До того ж, влада не збиралася надати скомплектованим з добровольців батальйонам повноцінного боєкомплекту і важкої зброї, показуючи цим самим недовіру до революційно налаштованих людей та небажання забезпечити боєздатність нереґулярних військових частин.

Метою було прибирання найвідважніших з головної площі столиці. І прискорене завершення революційних подій.

Проте, не було у світі революцій, які б мали повне завершення. І в нашому випадку потрібна крапка, яка б окреслила певний результат нашого революційного прориву. Найбільш правильною такою крапкою було б переобрання Верховної Ради за новим демократичним, а не олігархічним виборчим правом, і повноцінний, законодавчо оформлений й організаційно підготовлений процес політичної люстрації в країні.

Це була б риска, за якою починався б мирний еволюційний процес перетворень у державі. І очищення влади, якого прагнули ми і без якого наша гідність не буде відновлена.

„Загасити“ полум’я Майдану прибиранням його території – найпримітивніший метод, який повертає нас до совєтської психології. З використанням, до речі, совєтської ж арґументації.

Ініціятори такого рішення грубо помиляються. Нова „революційна“ влада мала б знайти спосіб втілення усього цінного з самочинної народної непокори й громадянської ініціятиви, піднятих Революцією гідности. Майдан – це явище не фізичне, а трансцендентне. І святе. Воно буде завжди, незалежно від того, чи будуть згорнуті усі намети на його території.

Майдан став центром громадянського духу і громадянського суспільства. Він кристалізує прагнення народу у його протистоянні з владою, з „системою“ у випадках, коли остання скривджує, принижує людей. І він є носієм цілей та цінностей перетворення нашої держави, права, економіки, соціяльно-культурного стану. Треба подумати про нього не як про інструмент рішення політичних проблем, а як про інститут держави й суспільства.

Зауважу, що гідність людей стає реальною тільки при існуванні громадянського суспільства. А Майдан у широкому розумінні слова є механізмом прискореного творення і ефективного існування громадянського суспільства. Функціонування громадянського суспільства забезпечує і ґарантує появу правової держави, яка має прийти на зміну корупційній і безплідній владі.

Існування Майдану, ідеї та цінності якого є і будуть базовими і конституційними для інститутів громадянського суспільства, є ґарантією появи правової держави – держави без корупції, розкрадання суспільних багатств, приниження людської гідности. Люстрація суддів, яка у всіх на вустах, є лише невеличким кроком на цьому шляху. Як і люстрація інших органів влади і впливових осіб (наприклад, у засобах масової інформації).

Не помічаючи Майдану і дискредитуючи його, що, на жаль, спостерігається в деяких діях уряду „камікадзе“, нова влада стримує розвиток громадянського суспільства, віддаляє нас від правової держави, від верховенства права, від стану людської гідности на українській землі.

Водночас зневага та звіряче ставлення правоохоронців до власних громадян, як це вчергове проявилося, наприклад, під час побиття міліцією протестантів виступу співачки-маріонетки на пляжі в Одесі 3 серпня, показує, що керівництво правоохоронних органів та виконавчої влади не зрозуміло, заради кого вони функціонують, кому вони служать і задля чого відбулася революція.

З цього також випливає, що Майдан – не міліцейський кийок, не зброя для залякування, погроз та вибивання тих чи інших уступок у влади. Утилізація ідей Майдану – як, наприклад, бажання певних учасників майданівського руху громити будівлі та чинити самосуд – не відбудеться, як би це не робили свідомо чи несвідомо частина майданівців та сторонні особи.

Можна знести намети та викинути їх на смітник, але це не значить, що Майдан закінчився. Він уже змінив суспільство, він ввійшов у всі суспільні процеси, він вказав, які суспільство і держава повинні бути в Україні. І назад шляху нема. Ті у владі, хто цього не розуміють, відстають від темпів життя і стають непотрібними. І скоро це вони відчують фактично.

І ще одне. Оновленню політикуму, задля чого відбувалася революція, сприяло б нове виборче право, за якого депутатів обирали б за відкритими списками, без терміну формальної реєстрації партії-учасника виборів і без майнової застави.

Треба перейти від олігархічної системи виборів до демократичної. Вона прискорить здійснення суспільно важливих ідей, і зменшить відставання свідомости депутатів від руху суспільної свідомости – в тому числі, шляхом активного і прямого включення провідників громадянського суспільства у політичну ротацію. В той же час, така система сприятиме виводові представників затхлої політичної еліти зі сцени владного життя.

Скасування мажоритарної складової виборів має ще одне стратегічне значення. Кого оберуть за мажоритарними округами? – Тих, хто має гроші, бо не фінансував ними ні революцію, ні волонтерську допомогу армії й гвардійцям на сході. Мажоритаристи потрібні Москві, бо їх колябораціоністські партії – комуністична і реґіоналів – практично повністю розбиті.

Прикро, що таке право виборців не запроваджено уже з наступної парляментської виборчої кампанії. Хоча тут є своя логіка, зокрема та, що стара проолігархічна парляментська маса не здатна прийняти демократичний закон, що закриє їй шлях до Верховної Ради наступного скликання.

Можна припустити, що подібне консервування методології виборчого права спричинить невдовзі нову парляментську кризу, виходом з якої буде лише проведення справді демократичних відкритих виборів. Можливо, потрібно вже зараз окреслити перехідний період до нової системи виборів – наприклад, дворічний, – протягом якого парламент 2014 року прийме нові законодавчі положення і проконтролює підготування до переходу на нову виборчу систему.

Підкреслюючи визначальну ролю громадянського суспільства у скасуванні данної корупційної і становленні нової правової держави, треба додати, що таке суспільство виникає не само по собі, не за бажанням влади, масових організацій чи окремих громадян, не є простим продовженням Майдану.

Воно є, як мінімум, продуктом функціонування вільного підприємництва, конкурентної ринкової економіки й укріплення середньої кляси як інтелектуального і морального хребта суспільства громадян. Тільки на такій базі розвиваються ефективні громадянські інститути і досягається бажане.

Але примноження вільного підприємництва і становлення середньої кляси в нашій країні – покищо недосяжна мета. Вона є недосяжною в умовах корупційно-зареґульованої економіки, в умовах захоплення галузей виробництва і владно-політичних структур олігархами та при постійних фінансових зривах в країні, які вбивають бізнес, заощадження, інвестиції.

Провальне падіння національного виробництва, валютного курсу, кредитної системи, доходів громадян тощо, які відбуваються зараз, вже не сприймаються урядом як катастрофічні і за які він відповідальний. За такої спотвореної економічної етики і деґрадуючої економічної динаміки, звичайно, матеріяльне укріплення середньої кляси і розгортання підприємництва просто виключені.

У деяких найвпливовіших олігархах уряд, на жаль, бачить своїх партнерів, що суперечить і законам, і моралі, і потребам розвитку економіки.

Подив викликають призначення олігархів на високі владні посади. Чи влада визнає їх найкращими державними керівниками, чи сподівається на їх благодійні витрати на публічні потреби? Торгувати посадами – аморально, а очікувати вправного управління тими, хто не має ні досвіду, ні вищої освіти – наївно.

Хоча, звичайно, можуть бути виключення. І у такій корупційно-олігархічній системі, яка продовжує своє функціонування, немає місця вільним незалежним підприємцям, немає місця конкуренції, не створюються робочі місця.

Капітал вилучається з обігу, а олігархи януковичівського клану переводять величезні суми, а також цілі види бізнесу за кордон. І не тільки в Росію, вже помічені сліди бізнес-партнерів реґіоналів і в Европі, і в Азії, і навіть в Африці. Багато підприємств зупинено і не тільки через обстріли терористів, а й нестачу фінансів і втрату чужоземних ринків – як, наприклад, хемічні корпорації Дмитра Фірташа, які звикли за прихованими схемами отримувати гроші від держави.

Продовжують свої лихварські й спекулятивні ігри банкіри, практично зупинене кредитування ними суб’єктів господарювання. Правда, тут є й об’єктивні причини, які витікають з охолодженого, пасивного стану реального сектору економіки.

Бачимо також, що продовжують нахабніти забудовники у містах, використовуючи слабкість влади, вони захоплюють землі публічного призначення.

Попри загальну депресію, накручують ціни державні органи і монополісти, і цим просто спустошують кишені громадян. В результаті загальмовується економіка та ще глибшим стає реальний дефіцит бюджету та Пенсійного фонду держави.

Загалом, не відбуваються кардинальні зміни, які очікує усе суспільство, і не знайдені засоби відновлення зростання виробництва.

Вважаю, беззаперечним є висновок про неможливість продовження існування в Україні такого збанкрутілого і відкинутого Революцією гідности суспільного й економічного ладу. Цей лад зазнав краху. І треба почати зміни.

Не можна, виправдовуючись, посилатися на війну – це аморально. Якраз відсутність реформ не дає нам змогу посилити економіку, покращити управління та всебічне забезпечення збройних сил.

Владна система заважає нашому мирному розвиткові. Точно так же вона неспроможна організувати сьогодні переможні військові дії та забезпечити їх фінансово і матеріяльно.

Україна вийде з війни іншою. Старий порядок перестане діяти. Буде нова правова, демократична, сильна й економічно високоефективна держава. Про це потурбується громадянське суспільство і нова політична еліта. Ми повернемо собі назву Україна-Русь.

Точно так же іншою вийде з війни Росія. Треба сподіватися, що наступить кінець евразійської імперії – і як системи авторитарного капіталізму, і як шовіністичної наддержави.

(„Економічна правда“, 23 вересня)

Володимир Лановий – доктор економічних наук, голова Спостережної ради Української державної іноваційної компанії, президент Центру економіччних реформ, колишній міністер економіки України.

Війна на сході об'єднала турботами усю Україну

У селі каліку зустріли як героя

Олександер Костирко

КОСІВ, Івано-Франківська область. – Ще коли Віктор Янукович був при владі, Дмитро Малкович жив в селі Вижній Березів, працював лісорубом. Коли почалося протистояння на київському Майдані, коли в листопаді 2013 року „беркутівці" побили студентів Д. Малкович і ще кілька його друзів вирішили їхати на Майдан. Дізнались, що в Коломиї збираються такі ж патріоти, і поїхали туди. Міліція не випускала з міста автобуси. Місцеві таксисти запропонували вивезти їх за місто, в поле, де на них чекатимуть автобуси. Так вони прибули до столиці.

Майдан прийняв їх холодом. Це було 11 грудня. Обігрівались вночі біля вогню в бочках. Потім їздили до монастирів та церков, які приймали майданівців на ночівлю.

Вдень брали активну участь в усіх подіях, які тоді відбувалися на Майдані. Д. Малькович телефоном спілкувався з дружиною Анничкою та дітьми, які вдома не відходили від телевізора.

19 січня йому випало стояти навпроти стіни „беркутівців" на вулиці Михайла Грушевського. Дивились очі в очі один одному. Потім були сутички. Під час такої сутички біля нього вибухнула ґраната. Відчув біль під коліном, але не звернув уваги – перебинтували і він продовжував далі свою справу.

На жаль, поранення було складніше, ніж спочатку видавалось. Волонтери доставили його до Національного інституту хірургії та трансплянтології – однієї з найбільших науково-дослідницьких установ України. Це було в квітні. У відділі судинної хірургії намагались зробити усе, що могли.Та стан його ставав гіршим.

Друзі повідомили дружину про стан чоловіка. Далі уже Анничка не покидала його. Довелося вдома продати худобу – не вистачало грошей на лікування. Передавали зібрану допомогу з рідного села, з Косова.

Порадившись, поїхали в обласну лікарню Івано Франківська. Там була ще одна складна операція. Щоб зберегти пораненому життя, треба ампутувати ногу. Що і було зроблено.

Вперше в свої 47 років він відчув розпач. Що він робитиме без ноги? Було ще довге лікування. Потім приїхав додому. Односельці зустріли його як героя. Хотілося б зробити протез, але ще є борги. Попереду ще й лікування, яке потребує немалих витрат.

Невідомо, коли віддячить їм Україна. Хочеться надіятись на краще.

Дмитро та Аничка Марковичі. (Фото: Олександер Костирко)

Ми отримали пачки від церкви

Вікторія Назаренко

КИЇВ. – Після того, як у „Свободі" 26 вересня і 10 жовтня було надруковано мого листа про допомогу війську на сході України, Українська євангельська церква з Юніону, Ню-Джерзі, вислала до нашої Фундації „Вільна Україна" п'ять пакунків з теплим чоловічим одягом. Ми усе перепакували і передивилися, аби правильно розподілити.

Ви собі навіть уявити не можете радість вояків, коли вони отримали посилки. Чоловік на іншому кінці телефону був дуже розчулений і усе поривався нам якось віддячити. Запропонував кабанчика мені до Києва прислати, а коли я відмовилась, то сказав, що хоч зайчика, а пришле.

Але це ж не моя заслуга, а закордонних друзів, тому передаю усім щиру подяку, особливо людям у церкві.

Ми уже вислали військовим дві пачки, а решту наступного тижня передамо біженцям, бо для військових не увесь одяг підійшов.

Подарунки доставили воякам. (Фото: Вікторія Назаренко)

Мріє повернутися на схід

Олександер Костирко

КОЛОМИЯ, Івано-Франківська область. – Любов до Батьківщини Юрієві Симотюку ще з дитинства прививав його дід Іван, який був в УПА. Коли Юрко був ще маленький, помер його батько, і дід Іван узяв на себе виховання онука. Промайнули шкільні роки. Став Юрій будівельником. Коли почалися події на Майдані, він з трьома товаришами відразу поїхав до Києва. Це було 11 грудня 2013 року після розгону студентів.

Столиця зустріла їх вогнем в бочках на Хрещатику. Багато патріотів приїхали з різних куточків України. На Майдані чергували по черзі, а відпочивати їздили на лівий берег Дніпра до католицького костелу. Були сутички з „беркутівцями". Там вперше бачив смерть товаришів, з якими ще недавно стояли поряд проти беркутівців. Вперше бачив поранених, контужених. Хотів там створити коломийську сотню, але його не підтримали.

Під час сутички отримав поранення від вибуху ґранати. Спочатку Юрія оглушило, відчув отруєння газом і вже потім – біль в руці. Та це не зупинило патріота і він продовжував боротьбу.

Після подій на Майдані повернувся до рідної Коломиї. Брав участь у створенні самооборони.

Коли почалися події на сході України, відчув, що його місце теж там. Повернувся знову до Києва і записався до Національної ґвардії і на свій день народження, в кінці травня, поїхав на схід. Їхали двома автобусами разом з боєприпасами. Це були контрактники віком від 18 до 53 років.

Їхали, щоб змінити хлопців на блокпосту в Слав'янську. Тут були проблеми з їжею, водою. Не було мап місцевости. Рідко хто з місцевого населення чимось допомагав. Перевіряли військових та місцевих. Саме тут зустріли і „беркутівців", які були на Майдані. Тут вони воювали на боці української армії. Розбиратись не було часу уже між собою. На собі відчули і обстріли з російського боку. Ховались від обстрілів в окопах, тут же і спали. Не могли зрозуміти, чому не дають команди відповісти на обстріли.

18 травня під час бойових дій Ю. Симотюк підірвався на міні-розтяжці. Поранило в коліно. Потім були операції в Ізюмі, Харкові, Вінниці, Києві. Уже в місць лікування сказав мамі, що його трохи зачепило осколком. Повернувся додому. Одужання проходить поступово. З повагою зустріли його в лікувально-реабілітаційному центрі ветеранів ОУН і УПА „Говерла" в Моршині. Ю. Симотюк мріє знову повернуться до своїх товаришів на схід.

Юрій Симотюк та медична сестра лікувально-реабілітаційного центру „Говерла" у Моршині Мар'яна Марисей. (Фото: Олександер Костирко)

Діти малювали для воїнів

Тетяна Будар

БЕРЕЖАНИ, Тернопільська область. – У залі краєзнавчого музею 12 листопада відбулася патріотична акція „Намалюй малюнок воякові", у якій брали участь понад 50 учасників гуртка образотворчого мистецтва Будинку творчости школярів, учні початкових шкіл.

Вони надхненно малювали веселку, сонце, ангеликів, які мають оберігати воїнів. Діти писали: „Тату, повертайся додому!", „Ви – наші герої!", „Повертайтеся живими!".

Упродовж тижня малюнки могли побачити всі відвідувачі музею. Завдяки волонтерам з Тернополя ці дитячі твори передали захисникам України – учасникам антитерористичної операції.

Акція „Намалюй малюнок солдатові" в краєзнавчому музеї. (Фото: Тетяна Будар)

Українські церкви...

(Закінчення зі стор. 1)

Свідки Голодомору Олександер і Надія Северини.

Учасники церемонії (зліва): Посол Валерій Кучинський, Генеральний консул Ігор Сибіга, Посол Юрій Сергеєв, старший радник Вілям Поп. (Фото: Левко Хмельковський)

установ, церков та громадських організацій. Лише Українська Американська Федеральна кредитова спілка „Самопоміч" організувала два автобуси, першим з яких поїхали діти і молодь, котрі відвідали спершу Український музей в Ню-Йорку.

Учні „Рідної школи" Спілки Української Молоді у супроводі вчителів внесли вінок, квіти, колоски, короваї та запалені свічки пам'яті, з яких утворили своєрідний вівтар пам'яті під прапорами США та України. У ході також брали участь свідки Голодомору Надія та Олександер Северини з колосками і маками в руках.

О. Северин народився 10 березня 1922 року у селі Слобода, Донецької области, Н. Северин народилась 20 липня 1924 року. Він розповідає про маси трупів на залізничній станції у місті Краматорську: „Ми часто бували в Краматорську і бачили, як сільські люди і діти пробивалися до міста в пошуках хліба. У парку ім. Леніна дуже багато було трупів дорослих і дітей. На станцію в Краматорську люди приїздили товаровими потягами, і трупи їх викидали з вагонів на землю".

Панахиду в пам'ять мільйонів померлих від голоду українських селян служили Митрополит Української Православної Церкви в США Антоній і Стемфордський єпарх Української Католицької Церкви Павло Хомницький, в съслуженні численних священиків обох конфесій. Співав хор „Думка" (диригент Василь Гречинський).

Поминальне слово про Великий голод виголосив Єпископ П. Хомницький, який подякував усім, хто береже пам'ять померлих з голоду українців.

У храмі були присутні Постійний представник України в ООН Посол Юрій Сергеєв, Генеральний консул України в Ню-Йорку Ігор Сибіга, старший радник з питань Европи у Постійному представництві США в ООН Вілям Поп, Посол Валерій Кучинський, дипломати, представники американських державних установ, провідники українських організацій.

Після Служби Божої віче відкрила і вела президент УККА Тамара Олексій, яка виголосила промову про велику трагедію України, здійснену комуністичним режимом для упокорення українського селянства й усієї України.

В. Поп вшанував пам'ять жертв Голодомору і прочитав Заяву пресекретаря Білого Дому з нагоди річниці Голодомору в Україні, у якій було висловлено глибоке співчуття з приводу цієї трагедії і рішучість відвернути повторення таких злочинів у нові часи.

„Сьогодні ми приєднуємося до українців по всьому світу, в тому числі багатьох українських-американців, щоб вшанувати пам'ять мільйонів українців, які померли від голоду в 1932 і 1933 роках внаслідок варварської політики сталінського Радянського Союзу. Голодомор залишається одним з найсерйозніших злодіянь минулого століття і є особливо трагічною сторінкою в історії України, – йдеться в заяві Білого дому. – Тоді як страждання від Голодомору були безмірними, цьому штучно створеному голоду не вдалося зламати непереможний дух українського народу. Вшановуючи пам'ять жертв цієї трагедії, ми також віддаємо належне народові України за його витривалу силу, мужність та дух – якості, які українці продовжують проявляти сьогодні, перед лицем великої біди, і прагнуть побудувати процвітаючу, безпечнішу, і демократичнішу державу. Об'єднавшись у пам'яті про мільйони невинних жертв Голодомору, ми також підтверджуємо нашу спільну відданість ідеї створення світлого майбутнього України і сприяння повазі до загальних прав людини і основних свобод, які є невід'ємним правом всього людства".

З промовою виступив Посол Ю. Сергеєв, який подякував урядові США, сенаторам і конґресменам, українцям Америки, усім людям доброї волі за слова і дії на підтримку поширення правди про Голодомор, засудження аґресії Росії проти України.

Генеральний консул І. Сибіга зачитав послання Президента України Петра Порошенка, у якому було зазначено: „З позицій сьогодення і Голодомор 1932-1933 років сприймається інакше – адже тоді сталінський режим так само вів проти України неоголошену війну, як нині це відбувається на сході. Сьогодні, вже маючи за плечима досвід вітчизняної війни 2014 року за нашу незалежність з ворогом, який вдерся на нашу землю, ми інакше дивимося і на події 1932-1933 років. Це теж була так само справжня і так само неоголошена війна проти України. Ця війна велася за всіма імперськими правилами колоніяльних операцій, з використанням проти неозброєних селян як компартійних спецзагонів, так і внутрішніх військ. Більшовицька пропаґанда побила всі рекорди брехні та людиноненависництва, виправдовуючи злочини режиму проти селянства".

П. Порошенко провів паралель між тим, що відбувалося у 1932-1933 роках, та нинішніми подіями на окупованих територіях у Донецькій та Луганській областях, де духовні нащадки Йосифа Сталіна, Лазаря Каґановича, Павла Постишева не розчинилися в мороці історії і правлять кривавий баль на тимчасово окупованій території, повторюють там злочинний експеримент, позбавляючи мирних людей продуктів харчування.

Митрополит Антоній у великій промові закликав не бути байдужими до долі України. Голос кожного має бути приєднаний до боротьби за волю України. Трагедію Голодомору треба вшановувати не один раз на рік, а пам'ятати про неї завжди, розповідати дітям та внукам, американським людям, цікавитися, чи знає молодь про трагічну сторінку історії українського народу, щоб діти пам'ятали про неї і почувалися відповідальними за майбутнє держави своїх батьків.

Митрополит Антоній під оплески присутніх подякував хорові „Думка" і В. Гречинському за чудовий спів у храмі.

На закінчення жалобної церемонії хор „Думка" заспівав духовний гимн „Боже Великий, Єдиний".

НОВИНИ З УНІВЕРСИТЕТУ „ОСТРОЗЬКА АКАДЕМІЯ“

Конференція в пам'ять Малиновського

Руслана Маринич

14-15 листопада в академії вже втретє відбулася міжнародна конференція „Малиновські читання”, присвячена постаті Іоаникія Малиновського та його внескові в розвиток юриспруденції України і Російської імперії.

Вітальне слово виголосив перший проректор з навчально-наукової роботи, д-р Петро Кралюк. Доповідачі розповіли про основні напрямки роботи та найбільші досягнення І. Малиновського, який написав перший у Російській імперії кримінально-процесуальний кодекс, перший підручник з кримінального права, усе життя відстоював громадянські права.

Участь у конференції взяли вчені з України, Росії, Білорусі, Угорщини,

Директор Інституту права ім. Іоаникія Малиновського Острозької академії, д-р Василь Попелюшко на відкритті конференції. (Фото: Євген Мальчик)

Узбекистану, Казахстану. Щоправда, представники Росії та Білорусі не змогли приїхати на конференцію.

Поезія, народжена революцією

Руслана Маринич

Презентація поетичної збірки Олександра Ірванця „Пісні війни“ відбулася в Острозькій академії 5 листопада. Книга вийшла в жовтні цього року у видавництві „Дух і літера“ і вміщує 20 віршів про останні події в Україні.

Переважна більшість ілюстрацій до видання – це світлини фотографа Алекса Заклецького, зроблені під час протистояння на Майдані.

До збірки увійшли й кілька поезій 2012-2013 року. Зокрема вірш „Передчуття“, написаний у вересні 2012 року, коли почалися гоніння на українських патріотів. Є також поезія-присвята Надії Савченко.

Автор розповів, над чим працює зараз, висловив свою думку щодо реформування освіти, ситуації на Донбасі, окупації Криму. О. Ірванець брав активну участь в протистоянні на Майдані.

Студенти поширюють українську музику

Олексій Костюченко

До Дня української писемности та мови 9 листопада студенти Острозької академії ініціювали акцію „Тут слухають UA“. Учасники акції дарували водіям громадського транспорту диски з українською музикою.

„Акція спрямована на популяризацію української мови і є довготривалою“, – розповів голова Братства спудеїв академії Данило Плахотін. У акції взяв участь і ректор академії Ігор Пасічник, який розповсюджував українські музичні диски у громадських місцях Острога.

Спудеї університету сподіваються, що акція набуде всеукраїнського маштабу і закликають студентство інших університетів підтримати цей патріотичний захід.

Спортивний ранок став традицією

Юлія Колошва, Юлія Пастух

10 вересня в академії було відзначено День фізичної культури і спорту. Близько 300 студентів прийшли вранці на стадіон. Найбільше було першокурсників, для яких це була новинка.

Спортивний ранок в академії став доброю традицією, його проводять уже четвертий рік поспіль. І щороку на стадіоні збираються не тільки студенти, а й викладачі, декани та ректор.

Уклали угоду про співпрацю

Руслана Маринич

Підписання тристороннього договору про співпрацю в галузі освіти й науки між Гуманістичною академією ім. Александра Ґейштора (Пултуськ, Польща), Національним університетом „Острозька академія“ та Рівненською обласною адміністрацією відбулося в академії 18 вересня.

Присутніми на підписанні угоди були голова обласної адміністрації Сергій Рибачок, Генеральний консул Республіки Польщі в Луцьку Беата Бживчи, ректор Гуманістичної академії в Пултуську Адам Косеський, ректор Острозької академії Ігор Пасічник.

Договір передбачає обмін досвідом у питаннях евроінтеґрації та вивчення діяльности структур Європейського союзу. Навчання триватиме упродовж року, а викладачами будуть відомі польські та українські експерти в галузі політології, міжнародних взаємин.

Такі ж угоди про співпрацю академія ім. А. Ґейштора підписала й з українськими університетами у Львові, Вінниці, Дніпропетровську.

Тиждень української писемности та мови

Руслана Маринич

День писемности та мови, який відзначають в Україні 9 листопада, в Острозькій академії тривав понад тиждень. „Найважливішим заходом була конференція „Актуальні проблеми культури української мови й мовлення“, на яку приїхали представники з Ялти, Вінниці, Харкова та інших міст“, – розповіла викладач катедри української мови і літератури Зоя Столяр.

У одному з коридорів академії організатори повісили нитки з прищепками, щоб усі охочі могли прикріпити до них свої вірші. „Поетична сушка“ тривала весь тиждень, як і акція „Наголошуй правильно“ – на дошках оголошень усіх факультетів студенти розмістили плякати зі словами, вимову яких студенти порушують найчастіше, і позначили правильні наголоси.

Відбулися акції дарування водіям громадського транспорту дисків з українською музикою, „Захищайте свічечку крихітної букви Ї“, лінґвістичний клюб веселих і кмітливих.

Театральна студія „Дивись!“ показала уривок з п'єси Григорія Чубая „Вертеп“. Також відбувся виступ ансамблю скрипалів та декляматорів „Мелодія українського слова“.

Учасники IV всеукраїнської науково-практичної конференції „Актуальні проблеми культури української мови і мовлення“. (Фото Євген Мальчик)

Сестри Тельнюк співали в академії

Віталія Кушмирук

Український вокальний дует „Сестри Тельнюк“ завітав до Острозької академії з концертною програмою 13 листопада. Співачки Галина та Леся Тельнюк виконали пісні на слова відомих українських поетів минулого та сучасности, зокрема Тараса Шевченка, Василя Стуса, Оксани Забужко, а також на вірш їхнього батька Станіслава Тельнюка.

Приїзд сестер до академії був присвячений презентації книги „Літопис самовидців. дев'ять місяців українського спротиву“. Укладачка видання – журналістка Тетяна Терен теж прибула разом з дуетом.

У книзі зібрані рефлексії користувачів різних соціяльних мереж на події в Україні з листопада минулого і до червня цього року, вірші, есеї та фрагменти зі стрічки новин. Вони описують дії звичайних людей під час Майдану та бойових дій на сході України.

Леся Тельнюк за роялем та Галя Тельнюк біля мікрофону. (Фото: Катерина Хорощак)

Острозькій академії виповнилося 20 років

Руслана Маринич

Острозька академія 9 жовтня святкувала 20-річчя з моменту відродження. З цієї нагоди ректор Ігор Пасічник, гості і студенти висадили в академічному парку кущі у формі Державного герба, на стадіоні учасники святкового дійства відтворили контури мапи України.

А ще у День народження університету започаткували проєкт „Вишита Острозька Біблія“ за участи майстрині з Рівного Олени Медведєвої, ректора та студентів.

Упродовж урочистостей усі писали листи бійцям антитерористичної операції, які волонтери передадуть безпосередньо в зону бойових дій.

Відбулися нагородження викладачів, співробітників та студентів, концерт Заслуженої артистки України, піяністки Етели Чуприк. Свято продовжилося ярмарком, на якому можна було придбати пам'ятки, страви української кухні, поласувати медом.

Увечорі студенти вшанували пам'ять загиблих українців показом фільмів про Евромайдан.

УКРАЇНСЬКА НАЦІОНАЛЬНА
ФЕДЕРАЛЬНА КРЕДИТОВА СПІЛКА
бажаємо
нашим шановним членам
щасливого Дня Подяки
та
висловлюємо вдячність
за Вашу підтримку
протягом року!
MAIN OFFICE
215 Second Avenue, New York, N.Y. 10003 • Tel. (212) 553-2980 • Fax. (212) 995-5204
BRANCH OFFICES:
Brooklyn
1678 East 17th Street,
Brooklyn, N.Y. 11229
Tel. (718) 376-5057
Fax. (718) 376-5670
South Bound Brook
35 Main Street,
So. Bound Brook, N.J. 08880
Tel. (732) 469-9085
Fax. (732) 469-9165
Carteret
691 Roosevelt Avenue,
Carteret, N.J. 07008
Tel. (732) 802-0480
Fax. (732) 802-0484
NCUA
www.ukrnatfcu.org
(866) 859-5848

ДОСТАВКА ПАКУНКІВ З РУК В РУКИ
НОВІ КОРОТКІ
ТЕРМІНИ ДОСТАВКИ
ПАКУНКІВ В УКРАЇНУ
Літаком: 5-8 робочих днів
Кораблем: 4 тижні
• Доставляємо літаком або кораблем в країни СНД
• Пересилаємо гроші за найнижчими цінами
• Доставка листів та пакунків з рук в руки
• Забираємо пакунки з дому
25 РОКІВ
КОМПАНІЯ НАДІЙНО СЛУЖИТЬ ГРОМАДІ
• Доставка пакунків та вантажів з України в США
• Відправка автомобілів в контейнерах
• Розмитнення вантажів в Україні
• Професійна упаковка
MEEST
ІНФОРМАЦІЯ ТА ПРОПОЗИЦІЇ:
www.Meest.us
МІСТ MEEST
ЗАМОВЛЕННЯ КУР’ЄРА:
1 800 288 9949
УКРАЇНА | РОСІЯ | БІЛОРУСЬ | МОЛДОВА | ЛИТВА | ЛАТВІЯ | ЕСТОНІЯ
АЗЕРБАЙДЖАН | ГРУЗІЯ | КАЗАХСТАН | КИРГИЗСТАН | УЗБЕКИСТАН

Верховна Рада...

(Закінчення зі стор. 1)

По-перше, занадто велика присутність у новому парляменті старих сил – маже 70 депутатів, які голосували за диктаторські закони Віктора Януковича 16 січня. Марно розраховувати на те, що їхній печерно-совєтський світогляд змінився на проукраїнський. А це неминуче буде тлом для бунтарських вибухів з боку молодих, але політично недосвідчених революціонерів, делеґованих до парляменту добровольчими батальйонами і тими безкомпромісними громадськими організаціями, котрі чекають від Верховної Ради не слів, а продуктивної реформаторської праці. Отже, сутичок і конфліктів не уникнути.

По-друге, яку практичну ролю відіграватиме опозиція? В нормальних країнах – це той вповні законний політичний інструмент, котрий діє не заради самоцільної критики чинного уряду, а заради знаходження правильніших, корисніших для суспільства рішень. Тим часом системна ненормальність державно-політичного українського життя довела до такого абсурду, коли вороги незалежної України не лише повернулися у стіни парляменту, але й назвали себе „Опозиційним бльоком" – тобто відверто заманіфестували свою стару антиукраїнську позицію.

Проблема полягає в тому, що ухвалений 10 квітня цього року „Закон про парляментську опозицію" надає їй широкі демократичні права і можливості – право на керівні посади у Верховній Раді, право на утворення опозиційного уряду, право на „День опозиції", тобто на формування порядку денного, право на співдоповіді у парляменті і т. д. З якими цілями користуватиметься цими всіма правами „Опозиційний бльок", для якого абсолютно чужі інтереси розвитку України як сильної европейської держави, не тяжко передбачити. Швидше за все, цей просякнутий україноженрим духом бльок далі буде знаряддям впливу Кремля на українське законодавство, а через нього – на всю політику.

Тому, окрім гранично конкретних плянів реформ, Верховна Рада повинна також невідкладно ухвалити новий закон про опозицію, визначивши в ньому ті її критерії, котрі відповідають сьогоднішній політичній реальності у парляменті і суспільстві в цілому.

Словом, завдань перед післявиборною Україною так багато і вони такі складні і багатозначні, в такій мірі доленосні, що було б дивно, якби ніхто з поважних аналітиків і експертів не засумнівався у спроможності нової влади вийти з усіх тих випробувань з гордо піднятою головою.

Найбільше сумнівів викликає присутність у великій політиці значної кількости старших віком осіб, котрим уже ледве чи вдасться подивитися на довколишній світ новим, адекватнішим поглядом. Йдеться не про самий вік, бо в ідеалі енергія молодости має поєднуватися з мудрістю старости, – йдеться про спричинене совєтсько-постсовєтською системою нерозуміння між поколіннями. І річ тут не лише в ментальності, але й у моральних якостях.

Україна, якою вона дійшла до сьогоднішнього стану, вимагає від державного проводу такої ж жертовности, з якою воюють добровольчі батальйони на сході країни, так само жертовно підтримувані всеукраїнським волонтерським рухом. Якщо старі політики Петро Поршенко і Арсеній Яценюк зуміють скинути зі своїх плечей вантаж років і неґативного життєвого досвіду, застарілого, як на сьогоднішні вимоги життя, якщо не злякаються непопулярности життєво важливих реформ, то увійдуть в новітню українську історію як світлі постаті, як люди великої історичної місії. А якщо залишаться тими самими політиками, лише трохи розумнішими, трохи хитрішими, трохи обачнішими, то час їхнього провідництва буде недовгим.

Жодна держава не може розвиватися без сильної і ясної політичної волі. Тим більше – Україна, яка нині зриває останні кайдани зі свого тіла і з душі. А біда тому човнові, яким у бурю кермують двоє. Там демократія не помагає. Хтось один мусить взяти на себе всю відповідальність, або ж ті двоє повинні стати як один.

Пробуджене Революцією гідности до активного життя громадянське суспільство – вкрай пильне. Наприклад, поки депутати працювали над Коаліційною угодою, з середовища військових і добровольчих батальйонів на сході України виникла нова громадська організація – Військово-патріотичне об'єднання учасників Антитерористичної операції „Справедливість". До її складу увійшли також волонтери, громадські діячі, підприємці. Пару днів було досить, аби „Справедливість" налічувала вже понад 3,000 членів.

Її голова, командир диверсійно-штурмової групи батальйону „Донбас" Тарас Костанчук на конформіста не подібний: „Наша діяльність не дуже подобається чиновникам, але зрозуміла і близька простим громадянам. В той час, коли військові і добровольці ціною життя захищають державу на сході України, чиновники дбають тільки про власні інтереси. Тому „Справедливість" буде не лише контролювати дії влади, але й бльокувати роботу урядовців, які зловживають своїми посадами".

Але ще важливіше, що на сторожі справедливости і національних інтересів стоїть сьогодні, як запорука фундаментальних змін, все українське суспільство.

В першу безмежно болючу річницю відходу у Божу вічність 26 листопада 2013 року нашого найдорожчого і незабутнього чоловіка, батька і вуйка

св. п.

Романа Богдана Кобрина

були відправлені Поминальні Служби Божі в церквах:

- св. Івана Хрестителя в Нюарку, Н. Дж.
- св. Миколая в Бафало, Н. Й.
- Українському греко-католицькому манастирі в Гошеві, Україна
- в Тернополі, Україна.

Просимо о молитви за вічний спокій Його душі.

Вічна Йому пам’ять!

У глибокому смутку:

дружина - Ольга

син - Роман з дружиною Danielle

сестрінок - Ігор Ґіль

ближча і дальша родина в США і Україні.

Ділимося сумною вісткою, що
8 листопада 2014 року відійшла у вічність
наша дорога Мама, Сестра, Бабуся, Теща і Тета

св. п.

Марія Анна Підлуська

з дому Олинець

народжена 16 липня 1936 року в Золочеві. Україна.

Перебувала в переселенчому таборі в Міттенвальді, Німеччина. Проживала в Ню-Йорку, де довгі роки співала в хорі „Думка“. Вийшла заміж за Богдана Підлуського, з яким прожила довгі роки в стейті Мейн, а відтак в Еленвілі, Н. Й., недалеко Союзівки. Мали двоє дітей – Адріяна і Ліду. По довгій недузі упокоїлася в домі своєї сестри Лідії Закревської в Middle Village, NY.

Похоронні відправи відбулися з Похоронного заведення Петра Яреми до Церкви св. Юра, а відтак на цвинтар св. Духа в Гемптонбурґу, Н.Й.

У смутку залишила:
сина - Адріяна з дружиною Ліаною і внуком Марком
дочку - Ліду з чоловіком Клавдіо Сталінґ
сестру - Лідію Закревську
брата - Романа з дружиною Марією Гарасимович-Олинець з дітьми Андрієм та Наталею Олинець-Микелсен з родиною
братову - Марту Тимків-Олинець з дітьми Евгеном і Адріяною
двоюрідних сестер і брата з родинами в Америці
ближчу і дальшу родину в Україні.

Вічна Їй пам’ять!

За присутність на похоронних відправах та за вислови співчуття щиро дякуємо. Особливо дякуємо за відправи Високопреподобному о. Бернардові Панчукові, о. Василеві Тівадарові і о. Ярославові Костикові.

Пожертви в пам’ять Покійної можна складати на:

- Український хор „Думка“, 144 2nd Ave., New York, NY 10003
- Пресовий фонд журналу „Наше Життя“ Союзу Українок Америки, 203 2nd Ave, New York, NY 10003
- Українську католицьку церкву Покрова Божої Матері, 97-06 87th St., Ozone Park, NY 11416
- Українську католицьку церкву св. Юра, 30 E 7th St., New York, NY 10003

або на інші добродійні цілі.

Ділимося сумною вісткою,
що 19 листопада 2014 р.
упокоївся в Бозі
наш найдорожчий
МУЖ, БАТЬКО, ДІДО

св. п.

МИРОН МАРТЮК

нар. 8 травня 1938 р.
с. Зборів, Тернопільська область

У глибокому смутку залишилися:
дружина МАРІЙКА МАРТЮК
син РОМАН МАРТЮК
син МАРКО МАРТЮК з дружиною КИМБЕРЛІ і їхні діти ТАРАС і МІЛА
донька НАТАЛКА МАРТЮК
та ближча і дальша родина в діяспорі та в Україні.

Замість квітів, родина просить складати пожертви в пам’ять покійного на

CurePSP Foundation: ***www.myronmartiuk.com***

церкву св. Покрови Божої Матері
St. Mary Ukrainian Catholic Church • 97-06 87th St, Ozone Park, NY 11416

Український Музей
The Ukrainian Museum • 222 East 6th St., New York, NY 10003

Вічна Йому пам’ять!

Ділимося сумною вісткою, що
9 жовтня 2014 року
відійшов у вічність в Едмонтоні, Канада

св. п.

д-р Дмитро Тодосійчук

народжений 14 січня 1922 року
в Гаврилівці, Буковина, Україна.

Залишив у глибокому смутку:

сина - Івана з дружиною Марійкою
доньку - Татяну з чоловіком Любомиром Кузьмином
внука - Михайла Кузьмина
премінника - Василя з дружиною Марусею
племінницю - Мелітку з чоловіком Колею Запоточним
родину - Юрія і Оксану Тритяків, Арету Тритяк, Яремія і Христину Тритяків, Доню і Джері Донагю та Джона і Адама Баделі.
ближчу і дальшу родину в США, Канаді й Україні.

Похоронні відправи відбулися в Українській православній Кадедрі св. Івана. Похований на цвинтарі св. Михаїла, Edmonton, Alberta.

Вічна Йому пам’ять!

З невимовним сумом
повідомляємо приятелів та знайомих, що
17 серпня 2014 року відійшла від нас
у вічність наша дорогенька
Мама і Бабуня

св. п.

Олена „Ліля“ Яременко

Похорон відбувся
20 серпня 2014 року
в Православній церкві св. Володимира
в Лос-Анджелесі, Каліфорнія.

У глибокому смутку залишилися:

дочка - Вікторія Король з чоловіком Олесем і діти Павло і Леся
дочка - Наталка Николс з чоловіком Скатом і діти Данило і Оксана
сестра - Діна Стамос з родиною Люіс, Ларіса, Клавдія і Роко.

Вічна Їй пам’ять!

Шановні читачі!
Висилаючи до „Свободи“ спомини і співчуття
з приводу відходу своїх близьких і друзів, не забувайте
підтримувати видання тижневика пожертвами на пресовий фонд!